

Дрипави Спомени — Трета Година

Христомир КАЗАСОВ

2024-06-06

Contents

Д_Р_И_П_А_В_И_С_П_О_М_Е_Н_И_

ТРЕТА ГОДИНА

(Биографични Моменти, Философски Разсъждения, Хумористични Коментари, Етимологични Забележки, Стихчета, и Прочее Между-жанрови Особености, от Един Мизерстващ Български Интелигент)

Христомир КАЗАСОВ, 2020 +

[**Резюме:** Заглавието е достатъчно подробно за да няма нужда от други пояснения. Това са откъслечи, спомени, от тук и от там, при което са важни не толкова самите те, колкото връзките между тях, как аз прескачам от едно на друго, защото мъдростта, поне от времето на Аристотел, се състои във връзките между нещата. Освен това се чувствам длъжен да предупредя, че аз неизбежно ще плюя демокрацията, особено нашата, така че ако на някой тя му харесва то да ме прескочи, автори днес има бол. Иначе отделните неща ще са кратички, до 2 разгърнати двойни страници на книга (т.е. до към 10 KB текст), понеже хората се отегчават от дълги неща. И ще пиша по години, като 2020 е нулевата, в която аз станах на 70 години, и смятам така да продължавам още 5 години. Това е господа,

приятно четене.]

[Идея за **илюстрация** на корицата: В центъра на картинката, която е в рамка и под автора и заглавието, се вижда въже за простиране, на което висят прокъсани долни гащи, от които може да капва някоя капка вода, и които са закрепени с три щипки. Въжето е опънато на два кола, като на левия, който започва на към 1/3 над долния край на картината и продължава почти до горния ѝ край, отгоре има сърп и чук, а самия кол е боядисан в червено, или е на червени ивици на бял фон (било хоризонтални, било по спирала), докато десния кол започва на същото ниво, но е 1/2 до 2/3 от височината на левия и е син, респективно на сини ивици, и на върха му се вижда монета с цифрата "1" в средата (друго не се разчита), но монетите са 3 изправени на ребро и допрени така, че да образуват триъгълник (гледано от горе). Освен това отдолу край коловете е написано: "коммуны" под левия и "with money" под десния, отгоре над по-късия десен се вижда слънцето, а отдолу в дясно има плажен шезлонг с плат като триколяора ни, хвърлена книга и слънчеви очила отгоре, а отляво стои изправен възрастен мъж (с бели коси), който с дясната ръка слага средната щипка, а в лявата държи плажна шапка, с която прикрива задните си части. Това е.]

— — — — —

СЪДЪРЖАНИЕ

Нулева Година
Първа Година
Втора Година
Трета Година
Четвърта Година
Пета Година

— — — — —

ТРЕТА ГОДИНА

— — —

Съдържание на Тази Година

- 3.00. За демократичния шамар по нашата интелигенция
- 3.01. За първите години на надежди
- 3.02. За сватбата ми с Кинка
- 3.03. За грешките на Кинка и на жените
- 3.04. За отрочето ми Трочо
- 3.05. За развода ми с Кинка
- 3.06. За следването ми в Австрия
- 3.07. За залеза ми като висшист и математик
- 3.08. За изгрева ми като ... нелансиран free lancer
- 3.09. За угасването на демократичните ми контакти
- 3.10. За сбърканият ни и незавършващ преход

— — —

3.00. За демократичния шамар по нашата интелигенция

Здравейте мои скъпи, защото сте малко, читатели. Дойде време за третата година от моите мемоари, сит (демек "със", на латински) разсъждения, майтапи, стихчета, етимологии (чат-пат), и какво ли не още. И тази година аз се движа с един месец закъснение, понеже сега е януари на next year, но това е спрямо моя личен план, а иначе няма никакво значение, понеже аз, все едно, няма да публикувам книгата преди май месец. Та тази година е посветена, както ви обещах, а и както е нормално да се очаква, на тъпите ни демократични години, които очевидно са тъпи (по-тъпи, най-тъпи, демократични — като най-суперлативна степен на сравнение), ако щете поне само за това, че нашата скромна страница намаля вече с цяла 1/3 и от почти 9 млн. слезе на 6 и малко такива, така че това си е чисто опропастяване на страната ни, тя се топи като лански сняг. Но нейсе, това, което е по-лошо е че тя, ама драстично, си изменя етническият състав, и сега, според мен де, не според официалните данни (обаче вие вярвайте на мен, а не на нещо официално в тези лъжливи години) вече към 2/3 от нацията ни се състои от неетнически българи, или че етническите такива трябва да са някъде към 2.5 млн., но което не може да се провери. (Абе то може, но ако се съберат всичките мъже и им се проверят ... "патките", ще знаете, защото ако са бели и са обрязани, то с 95 % сигурност те са турци.) Обаче сега с това няма да се занимавам, аз просто набирам инерция в началото.

Е, аз имам предвид да говоря за демократичните ни бъркотии основно до края на миналия век, но сумата неща се отнасят

и за новия 21-ви век, понеже тъпотията ни се задълбочава още повече; единственото хубаво нещо е, че народа ни, малко по малко забогатява, но това го обърква още повече, защото по-рано ние не можехме да бягаме навън, докато сега не може само този, който действително не може (if you see what I mean). Искам да кажа, че това че можем да забогатяваме ни кара да ... искаме да забогатяваме още повече, но това не може да става у нас, където доходите са практически 6 - 7 пъти по ниски отколкото на Запад, било то за минимална, било за средна заплата (а пък моята пенсия сега е практически същите 6 - 7 пъти по ниска от средните доходи у нас, казано между другото). Докато ако имаше някакъв морал и стремежи не само към трупане на пари, то хората и нямаше толкова да ламтят за тях, както и беше по-рано.

Но да се насоча към интелигенцията, понеже аз, все пак, се считам за потомствен (вярно само до 2-ро коляно, от баща ми нагоре, и с мене това свършва, но и това е нещо) интелигент. Ами то е нормално да се очаква тъкмо тази прослойка да пострада най-много, защото тя е нещо, до което хората прибягват, т.е. от която има нужда, когато на един народ всичко му е в общи линии наред, както беше през тоталитарните години, но и в минали времена и епохи това е било така. Искам да кажа, че науките и изкуствата, а в днешно време и спорта, се развиват основно от дотации, спонсори, или меценати (като един римлянин Maecenas, откъдето идва това название), но когато хората стигнат, както казват на английски to the basics, т.е. до неща от първа необходимост, то е ясно че всичко останало отива на заден план, както беше у нас първите, ами, 10-тина години. Само че при това не забравяйте че един интелигент се учи и развива поне за 10 години, а пък се деквалифицира за 2-3, не повече, така че опропастяването, или шамара по нашата интелигенция, беше як и болезнен.

Плюс това имаше значение и възрастта на индивида, а мен лично промяната ме свари в най-лошия момент. Имам предвид, че до 30 години хората можеха да се уредят лесно, такива се приемаха на Запад с отворени обятия (защото можеше да им се плаща по-малко, естествено), а и при емиграция в чужди страни има също подобни изисквания, до 30 лазарника може, но след 40 практически йок, освен ако не сте крупен инвеститор, какъвто един българин никога не би могъл да бъде (даже и бивш номенклатурчик — това че номенклатурата ни била изнесла наши капитали в офшорни фирми са басни за невръстни дечица, на които могат да вярват само СДС-ри или хора с такъв манталитет). (А аз мога да ви кажа и какъв е този манталитет, ако извините малко силните ми изрази. Той се свежда до лафа, че на скапания ... член топките му пречат!

Т.е. това са вечно недоволни хора, които вярват на всякакви глупости, стига те да засилват тяхното недоволство от нещо, примерно от това, че те самите не са били номенклатурни кадри.)

А това за емиграцията аз го знам защото тогава се интересувах, удавникът и за сламка се хваща, както знаете, но никога не съм бил готов да емигрирам на моите точно 40 години в 1990, просто се бях поинтересувал. Така че писах някакво писмо чак до Австралия, до имигрантската служба, и от там ми изпратиха една диплянка, но едно отиване до там струваше луди пари (екскурзия до Ню Йорк и обратно би била по-евтина от отиване до Австралия). Та както и да е, комичния момент е там, че хората бяха писали на писмото адреса, по тяхному, най-отгоре името, после жилищния комплекс, отдолу София, после България, и бяха добавили най-отдолу, изцяло по тяхна инициатива, ... СССР! Така, а пък ако бях над 50 години то тогава нещата щяха да бъдат също по-лесни за мен или друг подобен на мен интелегент, понеже човек на тези години вече си мисли за пенсията, която тогава не беше като сега към 65, ами беше точно 60 за мъжете и 55 за жените, а че тъпите (sorry) СДС-ри дори бяха изменили за няколко години възрастта за пенсиониране на 57 и 53 съответно, понеже, виждате ли, възрастните кадри само заемали ръководните места, а пък те били комунистически, така че дайте сега по-бързо да се отървем от тях и да лансираме младото.

Както и да го погледнеш, тъкмо на 40 години, и без да съм хабилитиран (с докторат, или поне к.т.н. или к.м.н.) аз бях принуден както поне 10-тина хиляди подобни на мен научни сътрудници да избера едно от 2-те, основно: или да се преквалифицирам като някакъв търговец или да търся държавна служба в някое Министерство, или пък иначе да емигрирам от страната. Варианта тук да си намеря работа по специалността беше практически нулева (на тези години). За емигриране аз, както споменах, нито съм мислил сериозно, нито пък имах директно подобни шансове (по-късно може би бих могъл да се уредя някак-си, но аз пак не мислех в тази плоскост). Спомням си, обаче, че един колега физик (докато работех в Университета), го направи това, но той беше хем младо момче, към 22-3 години, хем майка му била в Щатите, нещо такова, така че той се уреди; аз дори му бях писал едно писмо с молбици от рода на "ти баща, ти майка", но той не си направи труда да ми отговори. А, и една моя ученичка (частна) по математика успя да се уреди да следва в САЩ, но тя беше на 15-16 години, от английската гимназия, и прочее (аз ù бях измислил псевдонима Worldglory, но няма да ви обяснявам по каква причина). За други емигрирали мои познати просто нямам

сведения, но не изключвам 1-2 състуденти от Русия.

Що се касае до работа в търговията имам няколко свои колеги които направиха това, но не вярвам особено да са прокопсали, in the long run, макар че не знам; положително са се залъгвали известно време с нещо, но после е останало само изневеряването на научната им дейност. Няколко души организираха фирми, като един взе да продава ... електрически крушки, украински, друг се зае с печатарска дейност и печаташе календари, още сумата други също, един май че успяваше първите няколко години (защото беше арменец, те са по-пробивни), един дори бил закупил един цял ... завод (номенклатурчик, by the way), но нищо не излязло след време, и други подобни. Спомням си и за 2-ма отишли в Министерство, но те бяха к.т.н.-та. Е, чак толкова мизерствуващ като мен не знам да има друг, но пък аз успях да отида за 1 година в Австрия, където също претърпях фиаско, главно поради възрастта ми, но и там не се уредих да остана. Науката има нужда от субсидии, а те се организират най-добре в силни, или поне тоталитарни, държави.

В края на тази глава възнамерявам да поразсъждавам малко на една уж абстрактна, но пряко свързана в частност и с тази, тема, а именно: за добрите и лошите, в каквото и да е отношение, как те се отнасят едни към други, и колко се ненавиждат най-вече, защото е ясно, че ние не може да обичаме особено другите хора които са ни конкуренти! Примерно: млади деца и възрастни, красиви и доста грозни, богати и средно заможни или направо бедни, умни или учили, интелигентни, и посредствени маси, стари хора и доста по-млади от тях, силни физически и слаби, морални и не, и други подобни, където аз гледах във всяка двойка да давам най-напред по-добрите и после лошите. Е, значи аз твърдя, че във всеки от тези случаи по-добрите са и наистина по-добри от по-лошите, те са по-толерантни и снизходителни, докато лошите са обикновено пълни със злоба към добрите. И защо е така? Ами защото по-добрите съзнават че са по-добри, но стадия на по-лоши е в повечето случаи минал за тях, те познават начина на живот на тези хора (защото никой не се е родил научен, или богат, обикновено, или красив, и прочее), а и бидейки в по-облагодетелствано положение те нямат основания да мразят силно другите, няма за какво да им завидват! Докато обратното, по-лошите, а в случая сивите народни маси, чисто и просто мразят по-добрите, а в случаи по-интелигентните от тях, защото и те, по принцип, биха могли да са като тях, ама не са по различни причини!

Демек, в нашата варварска страна простотията, не че организирано (както това е ставало в някои страни, да речем в Китай), но просто преднамерено зашлеви як шамар на

интелигенцията, защото демокрацията, тъкмо на това учи, че простото е важното! В резултат на това у нас, се прилагаше и прилага принципа: Чрез нахалство, към прогрес! Така, и накрая следва едно леко но назидателно стихче в този дух.

”Какво като си учил много?” — Пляс! —,
”Ми да не си, върни се сред народа!
Хляб и ... вулгарности ни дай на нас.
Днес всеки търси своята изгода.
Властта'й на простото, то е курназ!”

01. 2023, София

— — —

3.01. За първите години на надежди

Е, надежди в началото имаше, разбира се. То дори и аз (дето сега се пиша много умен) хранех надежди, защото на 40 години човек да вземе да си направи хара-кири понеже е свършила научната му кариера някак-си не върви (пък у нас и не се правят такива неща, това е ипонска работа). Аз, донякъде вярвах, че и семки да взема да продавам пак ще се оправя, само дето това бяха сметки без кръчмаря, т.е. без да отчитам огромното число от бивши научни работници, нито пък търсенето от страна на ... простото, понеже то това бяха (а и са) народните маси, необразовани, вулгарни, неморални, и други лоши епитети. Но тогава аз още не се бях заинтересувал от всякакви връзки между думите в различни езици, и не бях разгадал, поне това, защо на английски mean, освен мисля (което е немското meinen, като нещо мое-mein), значи още и среден, но и низък, долен, подъл! Ами защото то е така, простия човек обикновено е не само прост а и подъл, той изобщо не се интересува от разни добродетели, неговия лозунг е ”Да напълним гушата”!

Аз, естествено, веднага се хванах с идеята да давам частни уроци по математика, защото бях, все пак, и математик, но това вървя добре докато не бяхме скъсали окончателно с добрите тоталитарни виждания, че учениците трябва да натрупват знания, и не заменихме това с тапии, които чисто и просто се купуват. Значи имаше периоди когато аз се виждах в зор от частни ученици, и достигах тавана си от два урока на ден, един сутрин, и един след обед, което беше така, тъй като аз работех по 2 учебни часа слети, но винаги откарвах до към 110-120 мин., което като сложим и по към час път тудя и толкова обратно, заемаше плътно преди обедя; след обед по принцип можех да

имам и втори урок, но ако са наблизно един от друг, ама дори и тогава свършвах съвсем омаломощен към 8 вечерта, а толкова късно не е добре и за ученика. В съботи и недели по принцип избягвах да имам уроци, освен ако не се наложи нещо спешно. Да, но това се случваше около месец, максимум до 2, някъде около май, и то главно с кандидати за езикови гимназии или техникуми, а през другото време на годината ако имах по 1 урок дневно, или 4-5 на седмица, бях съвсем доволен; а пък ваканциите от общо към 4 месеца, ако не и повече, са си башка гайле.

Така, и понеже тук целта в редица случаи е да ви дам повече поводи за смях, то ще ви изброя какви са били годишните ми доходи за всички години след 1996-та, когато съм взел да си ги записвам на една перфокарта. Ами изброявам: 96-та — 40 хил. (което ще рече 40 по-късни лева, и за цялата година, нека повторя), 97-ма — 110 хил., 98-ма — 572 хил., 99-та — 855 лв. (вече BGN) + 160 лв. от преводи, 2000-та — 300 лв., 01 — 285 лв., 02 — 675 лв., 03 — 724 лв., 04 — 230 лв., 05 — 555 лв., 06 — 1340 лв., 07 — 565 лв., 08 — 1145 лв., 09 — 385 лв., 10 — 290 лв., 11 — 550 лв., 12 — 0 (нула) лв., 13 — 400 лв., 14 — 50 лв., 15 — 500 лв., 16 — 0 (нула) лв., 17 — 10 лв., 18 — 0 (нула) лв., 19 — 200 лв., 20 — 0 (нула) лв., и след това стабилна нула. Към това трябва да добавя, че в новия век аз печелех известно време и от преводи от български, руски, английски, и немски на български, руски и английски, но не съм ги смятал отделно, понеже уроците след смяната на хилядолетието секнаха постепенно и напълно (а сега бих добавил, че мога да превеждам и от италиански, и на немски, но с известни трудности).

Като доказателство за секването на уроците е това, че аз пусках в пощенските кутии на близките комплекси (защото транспорта ставаше все по-скъп и аз предпочитах да ходя пеша до ученика, а и обявите във вестниците струват пари и няма никаква файда от тях) едни малки листчета, като визитка, отпечатани от мен и разрязвани, които най-напред бяха по 1-2 хиляди броя на година, но за 04 / 05 учебна година съм си бил отбелязал някъде, че съм пуснал цели ... 7 хиляди обяви, и практически без резултат, тъй като в 03 съм имал към 700 лв. печалба, а в 04 вече са 230 (демек едва по 20 лв. /мес. и то съвсем нови, почти днешни пари, а от 05 нататък сигурно основната част са от преводи. Освен това има нещо, което, хоть убей не помню, с какво е свързано, тъй като от 2000-та до 05-та съм си отбелязвал някакви минуси (няма грешка, тъй като минуса съм го заграждал в кръгче за да не се сбърка с тире), които вървят по нарастване на годините както следва: -250 лв, -650 лв, -250 лв, -100 лв, -785 лв, -140 лв, които ги цитирам, защото, примерно, в 04 имам общо приходи 230 а

разходи 785 лева. Не е съвсем изключено това да е издръжката която аз изплащах на отрочето ми, когото тук наричам ... Трочо, която спрях да плащам чак със смъртта на баща ми в 2006-та, когато сина ми трябва да е бил вече на 21-22 години, но той все продължаваше следването си, ала защо те са така непостоянни, и не нарастват монотонно, не ми е ясно.

Наред с това има и нещо смешно но радостно, което също съм си бил отбелязал, и то е, че в 15-та година аз съм получил и подарък от цели 100 лв., защото някой ме е бил харесал, ха-ха, но за това ще говоря навярно в следващата година. А пък в 16-та година, март месец ако не греша, аз най-после се пенсионирах, така че издържах на мускули, както се казва, едно четвърт век без постоянна работа, но горд че съм се бил изучил добре. А, за частните уроци си бях издействувал дори официално разрешение да ги давам, от местната община, което беше някъде от април-май, но с No ... 1, и то хората доста време се чудеха под каква форма да ми го издадат, защото — направо да не повярваш — хилядите частни учители са работели без никакви правни документи. Е, аз имах такива, и известно време давах квитанции веднъж на полугодие на учениците, но никой не ми ги искаше, а и доходите ми, очевидно, са били винаги доста под, не една, ами и половин МРЗ (минимална заплата), така че все едно не плащах данъци (то пък и това оставаше).

Но и баща ми работеше частно, и също с официално разрешение, само че като ... фотограф, и регистриран като лична фирма, ЕТ, търговец един вид, макар че това беше подигравка с българския език, понеже той съвсем ясно, че не търгуваше, а произвеждаше, даваше услуги! Та в документа за регистрацията му пишеше като предмет на дейност: черно-бяла фотография, ретуш (той и това правеше, и то на негатива, ако можете да си представите как става това, но той е бил и любител художник като малък), после и обучение по математика и програмиране (имайки предвид мен), още сумата други неща, и накрая идваше фразата "и други дейности разрешени от закона"! Но той никога не е упражнявал други дейности различни от снимките, с квитанции, разбира се, а пък аз, гледайки че едва ли не всеки втори от моите бивши колеги въртеше някакъв частен бизнес, все си мислех и аз да регистрирам фирма, но така и не го направих. И защо ли, а? Ами защото аз винаги съм бил убеден, че няма да изкарвам пари повече отколкото едва да стигат за изхранването ми, така че исках да регистрирам ЕООД, с цел не печалба (това да го пише в член първи на договора за учредяване! Е, то това юридически не беше правилно, такова би могло да бъде само някакво Сдружение с идеална цел, но и така да е, аз исках да е ясно, че не преследвам печалбата, но това не стана

понеже аз, ха реша, че съм посъбрал парици за регистрирането, и те вземат че вдигнат цената за това, а после въведоха и финансов минимум, какъвто за даване на уроци по математика или програмиране съвсем не беше нужен. Така или иначе, аз още тогава бойкотирах парите и пазарната икономика, и защитавах свободния учен, който и не може да съществува в едно капиталистическо общество (но пък тогава аз и не исках такова общество!).

Така, имаше още сумата мои опити да върша нещо интересно, но за това ще говоря в 7-ма или 8-ма глава, а сега ще мина към моето официално учителстване в училищата, завършило с пълно фиаско, тъй като аз по душа и манталитет бях учен, а не занаятчия! Та гледайки в трудовата си книжка излиза, че първо съм бил учител по математика в ТПТ, което се разшифрова като Техникум по полимерни технологии, където съм остискал само 1 мижав месец и 13 дни, и това е било от 09. до 11. 1995. Защо толкова малко ли? Ами защото хората даваха обяви, че търсят учители точно там, където никой и не искаше да учителствува, защото там отиват най-некадърните ученици, които изобщо бойкотират царичката на науките. И аз като напиша на първото контролно едно, така, към 70 % кръгли двойки, към 20 % афифни тройки, и чат-пат на някое по-ученолюбиво момиче (като правило) по някоя 4-ка или 5-ца, то се надига кански вой, и хората бързо ме освобождават, нищо че съм бил н.с. в БАН. След това идва едно СОУ като учител по програмиране, от 11. и до 12. същата 95-та година, където ме търпят даже малко по-малко от 1 месец, понеже аз почвам да уча това на което трябва да ги уча, според учебниците, и това е най-напред, ха-ха, бинарна аритметика, и други такива абстрактни неща, а децата (11-ти или 12-ти клас) искат да работят поне на компютри "Правец", ама то и такива тогава нямаше достатъчно. Та там децата открито ми казаха, че не щат да учат тези неща, и аз мирно и тихо си вдигнах "чуковете".

И третото и последно училище беше една гимназия почти до моя блок като учител по математика, където съм издържал почти 3 месеца, при луди опити за преписване и строг контрол от моя страна, за да се избегне това. Аз просто използвах задачи точно от учебника, нищо особено трудно от сборници, но правех 3 (ако не и повече) варианта, и като разположих по 1 ученик на чин, и редувах вариантите, пак написах 70-80 % двойки. Децата вдигнаха страшен вой, директорката идва веднъж да ме проверява в час, но то пък тогава нямаше контролни и аз просто обяснявах новия урок, по научному, но картинно и съвсем нетрадиционно, така че накрая ме освободих те от длъжността (ама първо искаха аз да подам оставка, при все че бях далеч по-умен от останалите). Така че и това го проверих, и видях, че

корупцията и блатното ниво са пословични. Е, това е, следва финалното стихче.

Надеждата крепи човека, господа,
обаче голата надежда е беда!
Интелигент самотен в днешно време
дори за себе си понявга'й време,
но пък живота подобрява той, о да!

— — —

3.02. За сватбата ми с Кинка

Тук нека най-напред ви припомня, че аз нарекох бившата си булка Кинка, като производно от рускинка, за да не се обиди някоя булка че използвам нейното име, защото тук няма да кажа нищо, с което една жена да може да се гордее. Е, аз някъде в началото на демократичното ни време бях стигнал до извода, че когато има спорове между две страни са виновни и двете, но в различна степен, и дори че по-умната е в определен смисъл по-виновна, защото тя би трябвало да предвиди по-добре нещата, от което излиза че по-виновния съм аз, започвайки още от сватбата, но господа, аз имам смекчаващи обстоятелства! И какви са те? Ами, с една дума, и както вече съм споменавал, аз бях жертва на БСД-то, аз не можех без да слушам почти родната за мен руска реч (и да не ползвам опознатите за първи път руски ... тавички или легенчета, утероси, и прочее)! Демек езика изолира, в крайна сметка.

Но истината е също и в това, че аз се запознах с нея покрай "гидовството" с руски език, и като младо маце тя ловеше окоето, само дето беше прекалено миньонка, с цяла една глава пониска от мен (дори когато беше с най- ... курвенските си високи токчета), което си има и своите недостатъци. Искам да кажа, че ..., ами знам ли, може би поради тази разлика във височината сега, на стари години, кръста вече започна да ме наболява, и понякога, като се наведе за нещо, после се изправям цели 5 минути, защото съм като ръждясал робот. (Понеже, както знаете, когато човек "работи" някоя мацка той иска и отдолу да човърка, но и с устата нещо да посмуче, и за това трябва да извие гърба си досущ като едно ... водно конче.) Така че: проявете съчувствие към "жертвата". А плюс това е налице и това съображение, че аз, като разумно мислещ човек, като представител на техническата интелигенция, неизбежно съм предполагал, че дори и една жена, ако е що-годе учила — а тя завърши в крайна сметка СУ "Кл. Окхридски" със специалност

география (но дали на туризма или не, не мога да ви кажа) — би трябвало да разсъждава логически, ама то не било така. Жените като правило не разсъждават, те са най-близко до животните и като така могат само да чувствуват, което обикновено значи, че те залитат от едната крайност та право на другата, и никога, ама никога, не стигат до умерени виждания (което е основна характеристика на умния чилияк)! Но да карам по реда на номерата.

Та първо аз ѝ направих предложение, ако не греша нещо, веднъж на обяд в кафенето на гранд-хотел София, защото го считах за най-стилен обект и в пъпа на София, срещу Ал. Невски, под опашката на коня, което тя, естествено, прие (тъй като го е била чакала отдавна). Наред с това имаше и един 12.12 — аз, като математик, обичам да обръщам внимание на числата —, когато ѝ подарих един букет от точно дузина рози (или пък хризантеми, не помня), като един лек жест от страна на "търпкача", както разбирате. Но кое беше по-напред, дали конячето в хотел София, или букета с рози, не мога да си спомня (не че то е съществено), но това беше някъде към 1980, защото на следната година, и то точно на 23.4. (хубави последователни цифри), делничен ден, специално не неделя, ние подписахме граждански брак, както тогава, за разлика от сега, се правеше когато някой си избере постоянен сексуален партньор (а не като добичетата). Та сега за самата сватба.

Ами, свидетели или кумове, все едно, трябваше да има, така че аз се опитах да ангажирам за целта един комшия, да го нарека Каш'уто, който беше един вид милиционер, но от висшите, работеше в Дирекцията на милицията на Лъвов мост. Ами аз просто нямах приятели, още повече по-възрастни (поне малко), но човека ми отказа, защото той, като влиятелен шеф, бил вече кум на 3-4 души, което е съвсем разбираемо, защото то е донякъде и задължение. Та тогава помогна бъдещата булка, като избра един астроном от БАН, който бил познат чрез жена му на майката на булката, като и двете женоря работеха нещо в телевизията (в цветната, както по-рано се майтапяхме); но май че булката и преди била работила нещо при него (или някой от колегите му) докато следвала, като секретарка, нещо такова. Е, този човек прие с радост, и после ми стана бъдещ шеф, но аз никога не съм гледал на него като на кум, понеже не уважавах роднинските връзки, те ми се виждаха остарели. Та значи кума, наречен тук от мен Божко Чукачев, заедно с кумата бяха на ниво на сватбата, изтупани с някакви страхотни костюми, което обаче не значеше, че аз ще му "цепя много басмата" по-късно, както аз и правех, когато не ми се виждаше прав за нещо; не че сме се карали, не, но в службата роднинските връзки за мен не предяха. Но преди да стигна до работата в Секция Астрономия,

което аз дискутирах предишната година, трябва да кажа още нещо за самата сватба.

Та след сватбата в най-обикновен делничен ден имаше някакъв тържествен обяд, но само за роднините, в съвсем тесен кръг, след което веднага потеглихме на тъй нареченото сватбено пътешествие, което беше, уви, само до ... Мелник, като много любопитно за мен (като екскурзовод) градче, и най-вече с пословичното им вино. Е, тук вече Кашуто помогна като уреди резервация в най-добрия им хотел там, така че всичко вървеше по ноти, но това беше някъде около Великия ден, в ранна пролет, съвсем извън сезона, и все пак беше приятно. Така или иначе, вместо някаква фрапантна luna di miele, по италиански (или honeymoon по английски), нашия меден месец се сведе до 3 дни прекарани в Мелник. Обаче, господи, ами тогава аз бях за втори път студент, и то в Блок Б, което значеше без никаква постоянна работа (от 11. 80 до 09. 82, според Тр. ми книжка), а и тя също завърши даже май че година след мене. Така че ние нямахме възможност да каним свои познати, съученици или състуденти, нито тя, нито аз; аз лично написах едно циркулярно писмо до всичките си състуденти на които им знаех адресите (10-тина души), че съм се оженил, и ако някой иска, то да ми се обади да му пийнем някога (но никой не се обади). Това беше сватбата на русофила, станал жертва на БСД.

Така, и след като аз завърших като Магистър по математика (M.Sc. for Master of Science) с дипломна работа и държавен изпит на 07. 82, то трябваше да мисля къде да отида да работя. Е, варианти тогава имаше много, по принцип, но тъй като аз исках да стана н.с., и разгеле имях под ръка цял кум за това, а и (положително, не виждам как би могло да е било иначе) по настояването на булката, аз реших да отида за някоя друга година (никога не съм мислил за повече, защото никога не съм мислил да ставам астроном) на Астрономическата обсерватория в Рожен. Значи вижте, това имаше някои предимства, защото имаше някакви парични надбавки за отдалеченост, там работата беше до носа ми (на 5 минути пеша разходка от стаята където живеех), аз обичах да ходя из горите и да сбирам гъбки и малинки (и горски ягоди), сам си бях началник, и прочее, но аз там нямах какво да правя особено, аз не гледах през телескопите, и затова едно, хайде, да не кажа голяма дума, но 1/4 от времето си (с добавка и на 1а събота и неделя, което вече откарвах към 1/3) прекарвах в София, където смятах разни астрономически формули със системата Reduce за един д.ф.н., когато тук нарекох д-р Дрожков, на изчислителната машина на ФМИ. Това не можеше да трае вечно, и аз навярно щях да се върна в София и да ме назначат някъде там, ако този доктор харесваше нещата (което той харесваше, но не е бил чак луд по

тях).

Нека пак обясня, тази система смяташе аналитично, с формули, както това се прави с лист и молив, а не числено (обаче можеше и да обърне символите в конкретни числа най-накрая, ако човек иска), и това беше нещо ново за страната ни, то не се правеше по изчислителните центрове. Плюс това така нямаше никаква опасност да си дотегнем бързо с булката, тъй като се виждахме средно 1/3 от времето. А тя през това време си живееше на Младост при родителите си, не при мен с моите, така че всеки би трябвало да е доволен, до поры до времени. Пък и тя можеше да се уреди с някаква работа в Университета, като завърши, или да продължи нещо там да учи, знам ли, *one never knows*, тя уж обичаше географията, а можеше да си продължи и като по-образована гидка, аз нямаше да ѝ кажа не, стига да "произведеше" поне 10 отроче, което тя и направи в крайна сметка. Така че ако беше питала мен, а не решавала всичко на сама глава, нещата щяха да са наред.

Защото този Рожен, ами той е един връх, който е бил гол до преди Обсерваторията да се построи там, и пътя до най-близкия град, Смолян, е към 20 или 25 км, и с луди завои, това не ти е автострада като, да речем, околновръстния път, или някоя магистрала в София. С една дума, казано откритым текстом, това не беше място за бременни; вярно е, че там имаше майки с малки деца, но докато поотраснат и тръгнат на училище, и след като са били родени другаде. Да, ама не, и от тук нататък започва наниза от грешки на еманципираната булка, която води и достатъчно интелигентен мъж, та той да не ѝ се кара и да я бие, примерно, когато прави глупости, защото аз и тогава и сега, съм считал, че всеки има правото да си прави свои собствени грешки, за да даде възможност на Дядо Господ да си прояви своя естествен подбор, като издигне някои, и накаже други. Това което става с отделните личности, то става и с цели народи, като нашия, примерно, който, бидейки най-варварския в цяла Европа, успя най-силно да пострада от демокрацията, понеже го питаха какво иска!

Е, сега пак следва едно стихче (защото аз имам много такива, аз стиховете ги пиша така както пускам и ... топъл въздух изотзад, ха-ха). Но обърнете внимание, че тука аз използвам една дума в 3 различни смисъла, докато най-известния пример за такова римувание в нашия език е за полковник със ... подполковник, обаче това са само 2 пъти, така че: кой е като мене?

Когат' една жена'й еманципатка,
тя е — не казвам баш със ум на патка —,
но заблудена в своето величие,

докат' мъжа онуй цени сал "птиче",
дет' е по мярката на ... мъжка "патка"!

— — —

3.03. За грешките на Кинка и на жените

Ами първата ѝ голяма грешка беше, че тя дойде да работи горе в Обсерваторията. Заряза географията, която уж обичаше (докато аз — не, аз никога не съм я обичал тази наука, нито пък разбирал, защото това, което ние учехме в училище беше само фактологическа информация, никакво мислене, далеч не като в математиката), а пък споменаваше, че уж можела нещо да остане във Факултета по география (което изглеждаше правдоподобно, тъй като тя, както подметнах, ловеше окото, винаги се рисуваше добре). И после, Боже, ами кой бяга от столицата за да отиде, дори не в провинцията, ами на някакъв баир на 300 км. от София. То аз не съм разбирал нищо от астрономия, но пък тя — хептен, бъкел не е разбирала! Аз все пак съм учил някаква механика (Факултета по-рано се наричаше ФММ, по математика и механика, и астрономията е дял от физиката, тя е от точните науки). Ами че булката ми не знаеше какво е това квадратна функция, експонента, да не говорим за диференциране (което е, на практика, елементарно, далеч не е като интегрирането), тя дойде като една обикновена секретарица. (Коего ми напомня, ха-ха, оня сръбски виц, дето се казваше за някаква мадама, че "Као секретарица е као ... дупе, але као дупе е фантастична!".)

Сега тя, разбира се (ако някога стигне до тези писания, в което аз не вярвам, понеже не се публикувам у нас), може да вземе да разправя, че това е било защото ме е обичала и не е искала да живее отделно от мен, нали? Да ама нищо подобно, понеже тогава съвсем не беше нужно да се развежда с мен по моя вина, веднага щом аз останах без работа, с идването на демокрацията ни. Тя се е била оженила за мен като за перспективен специалист, и с очевидната надежда да ми харчи париците, които аз и тогава и сега не умеех да харча, аз умеех (и умея) да пестя (аз съм от Габровско потекло), а не да харча! Така че тя и правеше това много успешно, тъй като, независимо от тогавашната уравниловка във заплатите, аз получавах с около 1/3 по-голяма заплата от нея, и като сложите че съм харчил поне със същата 1/3 по-малко от нея, то ще излезе че тя харчеше точно 2 пъти повече от мен (защото $4/3 : 2/3 = 2$). Освен това допускам, че може да си е мислела и това, че аз там чукам всичките астрономки или която ми падне от колежките

(тъй като за това нямаше проблеми), но пък тя е имала не по-малки възможности за това в София, живеейки при нейните родители. А излишните парици, основно от мен, ги трупаме в една спестовна книжка, обща, и май че бяха стигнали 15-тина хилядарки (или пък лихва-точките ни бяха толкова), за жилище, което никой дори и не помириша когато дойде демокрацията.

И изобщо, нека пак повторя, че един математик (а плюс това и инженер-електроник) можеше да работи във всякакво техническо звено в каквото и да е предприятие, така че аз не съм бил избягал съвсем от специалността си (още повече като отчитам и работата си с Reduce-a), докато от географ (след като тя завърши) до секретарка има бая голяма разлика, тя определено беше слязла под нивото си. Сега, аз допускам, че тя се е опитала да намери нещо в София и не е успяла веднага, но защо поне веднъж не ми спомена, че се кани да идва при мен, а? А-а, ами защото е знаела, че аз ще съм против това, понеже то си беше чиста глупост, и за нея, и мен, и ако е била упорствувала едно 1/2 година, всичко е щяло някак-си да се нареди (не забравяйте, че тогава нямаше безработица, и дори работа като екскурзовод е по специалността при диплома по география на туризма). Ама как може една жена да вземе и да мисли?

Така че тя някъде към 83-та цъфна там, и забременя за първия път, но добре че тогава към 6-ия месец се върна в София, та успя да роди там Трочо, жив и здрав (ако той и да излезе после голям калпазанин). Но със второто кандидат отрооче сметките ѝ излязоха без кръчмаря, защото тя остана там до към 7-ия месец когато се случи каквото се случи. Е, вярно че едно 1-2 годишно дете иска грижи, но то можеше (сигурно) да бъде при тъщата в София, или при мен горе (той си беше на обща храна, а и тя никога не бе кърмила сама), докато ние се чудехме какво да измислим там и дори имаше време когато аз излизах в отпуск по бащинство (може би защото тя беше, или да можеше после, да излезе в отпуск по бременност — не помня вече).

Но нека обясня, първо издалеч, а после по-отблизо какво се случи. Отдалеч значи да ви говоря за ... биоритмите! Ами това беше нещо вярно, за разлика от зодиите (където навярно има някаква древна статистика, ама може и да няма), измислено от ипонците, и аз много отдавна, още от ЦНИКА, към 73-та година, бях правил програми за това (първо на Fortran) на голям листинг, а после и на по-малки листове, като помня и това, че годината я печатах чрез един трик, където всяка цифра и буква, се печатаха чрез същия знак, само че изписващ себе си в матрица, май че, 5 на 7. Това не беше моя измишльотина, но тя беше ефективна. Та идеята на тази програма беше, че с раждането на

всеки започват да се въртят 3 различни синусоиди, с дължини съответно, 23, 28, и 33 дни, които съответствуваха на 3 фактора, а именно: физичен, емоционален, и интелектуален (за кратко като ФЕИ)! Но важното беше не амплитудата на циклите, а момента на преход през 0-та, и дали е от - към + или иначе; при това интелектуалния не беше нещо фатално (чудо голямо, че човека в този ден се чувства с куха куфалница), но Ф и Е бяха бая съществени, и човека си ги чувстваше, ако знаеше кога да ги очаква.

Сега, аз не мога да ви кажа как тези японци са определили точно дължините на циклите, само за емоционалния има логика тъй като това е стандартния цикъл на мензиса (но пък че това почва още с раждането и важи и за мъже пак не е ясно откъде е дошло), но те се спазваха през целия живот, съвсем точно, и дори имаше значение при четните дължини и часа на раждане (аз отчитах дали преди или след обяд), тъй като прехода идва между два дни. Аз имах и варианти с отпечатани само 3-ните критични точки в прозорче, и с предишния и следващия ден, та да се вижда как вървят циклите, и това за сумата години напред в табличка. Аз си мислех, че поне с това мога да изкарвам някой лев (да речем в някое кафене да има такава табличка, и всеки да може да си провери за себе си), но, господо, на тъпи хора човек нищо не може да им обясни, те искат само да ги лъжеш с нещо. Та аз бях разпечатал там биоритмите на всички (които искаха), естествено включая и мен и булката, но кой да вярва на верни неща. Да, ама това което се случува, се случува тъкмо в 3-на критична точка за булката!

Е, случи се практически най-лошото, спонтанен аборт, с много тежка операция, със сумата изрязани неща, но нека добавя и това, че тъкмо на предишния ден тя слиза до Чепеларе на пазар, а това ставаше с една Узка, джипка, и при стотици завои и смяна на височината, и се разхождаше там ядосана (в 3-на точка човек не е на себе си), и вдигаше малкия Трочо на ръце, и т.н., и в нощта след това се оказа, че трябвало да викаме линейка от Смолян. Е, повикахме я, но тя докато тръгне и докато дойде минаха сигурно 2-3 часа, после още час-два слизана (което не може да бъде бързо), и случая бил толкова труден, че бил идвал лекар от Пирогов с въртолет. Е, и второто дете било момче но не би (от което следва, че и аз, и баща ми, а и неговия баща, сме правили все момчета, което май е въпрос на наследственост), но за упреци към Кинка (че ù е бил малко акъла, и не е слушала този, който има повече) и дума не можеше да става, защото, както казва народа ни, "Като се прекатури колата — пътища много!".

Но от този случай аз се убедих и в това че съществува ... телепатия! Ами защото една привечер аз просто почувствувах,

че трябва да се обадя до болницата, и се обадох, но не ме свързаха с нея, понеже била в реанимацията. Да де, но после тя ми спомена веднъж, че един път, когато е била на системи, без малко да ѝ сбъркат кръвната група, но тя видяла това, понеже имала някакви понятия от първа помощ! Така че за мен е съвсем ясно, че тази теле-пущина съществува, но не може да се разбере какво ти се казва, понеже там няма втора сигнална система, има само някакви неясни чувства. (Което аз така и не съм ѝ казвал, навярно защото не съм от вярващите, пък и какво би доказало това?). Така или иначе, когато човек умишлено прави глупости, все нещо после се случва с него, а страдат и тези около него.

Така, а сега 1-2 параграфа за грешките на жените въобще, което е особено показателно днес, когато дойде еманципацията и демокрацията, и те могат да си правят такива колкото си искат. Ами вижте, това са мои по-сетнешни разсъждения, и аз не мога да ви кажа дали те са изцяло мои или съм ги чул от някъде, понеже това е нещо като вариация на един стар виц (който аз чух от един стар човек на времето си), където се казва какво да направи един мъж когато му предстои тежък избор; ами той трябва да пита жена си, и каквото му каже тя, той да направи по възможност точно ... обратното на това! Гениално, нали? Тоест и от глупостите има полза; така както аз сега твърдя, че и от рекламите има полза — ами трябва тъкмо това, което ти рекламират, да ... не го купуваш, в никакъв случай! Та моето твърдение в случая е, че жената греша само в един случай — когато решава нещо сама! Не че това е нещо съвсем ново, понеже всички, ама всички религии твърдят, че жената трябва да слуша мъжа си (дори не и родителите си), но сега като има еманципация, и като няма вече семейства (нека спомена, между другото, че преди комай 20 години и то у нас, към 55 % от новородените деца били извънбрачни, демек ... копелета!), то това става особено актуално.

Та сега когато жените решават всичко сами, както виждате, те взеха да се пенсионира на 65 години, или цели 10 години по-късно (а мъжете само с 5), да си гледат сами децата (като животните), и да останат без ... ами, без постоянен сексуален партньор на стари години, докато мъжете могат да си избират само млади мацета, или едни 35 години са вододела за осигурен секс за жените, а после — йок, марули. Е, толкоз, следва традиционното стихче написано току-що.

Когат' жената нещо сам-сама решава,
е като че ли стъпва ... боса по жарава!
Тоз', дет' да пробва е от Бога отреден,
е индивида с чеп наречен още член,

а тя да слуша'й редно, да не се __ава [разтак-?!]

— — —

3.04. За отрочето ми Трочо

Ами то се роди на дата образувана от 2 последователни нечетни числа, които умножени едно по друго и по следващото нечетно число дават точно ... 1001 (нощи, да речем)! А пък годината беше каквато се случи, 84-та. (Но ако гатанката ви се вижда много трудна, то нека ви подсказва, че това не беше 1-ви 3-ти (или обратното), и че някъде се появява и фаталното число.) И аз говоря за тези числа със загадки, понеже дори и един математик не знае че такива числа има и кои са те, но аз имах възможността да го чуя веднъж лично от една звезда на програмирането, D. Knut (автор на The art of programming). А тези 3 числа са бая интересни, още с това, че (вече според мен) и самото число 1001 е интересно, то като че ли е само две 1-ци, които стърчат като ... слонски бивни, и като махнем нулите (а те до Древна Гърция не са се считали за числа — така както, примерно, и сега шпацията не се счита за буква в никоя азбука, но човек не може да напише дори 2 думи без нея), остава само числото 11, което на английски е eleven (elf на немски), и, ако човек се замисли (така както съм направил аз преди комай 30-тина години), ще излезе че числото и слона-elephant много си приличат по звучене по целия Запад (ала западния слон е древен източен като дума, някакъв elephas)! Хъм, и тъй като накрая пак остават 2 варианта за датата на раждане, то нека спомена, че това не беше някакъв комунистически празник. Така че аз, господо, си правя майтапи, с мен и със вас, но от време на време правя някоя направо невероятни изводи, до които май че само аз съм стигнал!

Е, както и да е, като бебе той беше както и всички бебета, от дадена раса имам предвид, те си приличат, и баща ми даже беше сложил една до друга две снимки, едната на Трочо, а другата на мен като бебе, и само той можеше да ги различи. Но на този етап аз нямах никаква представа дали той е по-добър с нещо от другите, или по-лош; май че проходи малко по-късно, но и това стана, в крайна сметка, и то не е съществено. Беше роден преждевременно, мисля че в 7-ия месец, но тези неща са още по без значение, защото после всичко се наваксва. Живееше ту при тъщата, ту при мен в София, ту после горе на Рожен. Там той произнесе и първата си дума, която според мен беше цяло изречение, и това май че също позакъсна, понеже ние му говорехме на 2 езика, ние лично (или поне Кинка само) на

руски, а всички останали в Обсерваторията на български, така че той си беше чист двулингвист още от бебе. А в крайна сметка стана и тетра-лингвист, защото завърши френска гимназия с английски (и даже последния, естествено, го е използвал много по-често). В този смисъл той още на 20-тина години говореше 4 езика, до което аз успях да стигна чак към 70. Така че той, независимо от всичките му минуси, за които сега ще говоря, в никакъв случай не беше глупав.

И каква беше първата му изреченийна дума, а? Ами това беше още на Рожен и то беше нещо като "ябуу", никаква мама или папа, nothing of the kind. Обаче аз бас държа, че вие не включвате къде е изречението тук, нали? А то е просто, това е руското ... Я ебу! Това, може да се каже, е, от една страна, осъзнаване на мъжката си натура, но също така и схващане за тъпия живот (при баща, който, макар и по-късно, но успява да се развие като философ), а и въобще като общителен пичага (което аз се надявам сега да е вярно, в общи линии). И сега почват, малко по малко, минусите за него. Значи той имаше чести колики като бебе, което е нормално за мъжете, но получи и някакви стомашни болки, и му правиха операция като, между другото, му изрязаха и апендицита. После мисля че му махнаха и сливиците, но не мога да се закълна в това (за себе си знам че нямам, но за него може и да греша).

Освен това той се оказа че бил и левак, което по принцип не е чак толкова лошо, мисля си аз, защото в такъв случай хората стават най-често ambidextrous, т.е. могат да си служат еднакво добре (или по-скоро, лошо) и с 2-те ръце; да, но това при положение че има баща до него, който да го принуждава, да го учи на хубави неща, а не ако има само една вманиачена майка, която знае само как да го глези. А при него левачеството се прояви в училище, към 2-ри клас (но той тръгна на училище само на 6 години), и точно тогава майка му реши да си вдигне чуковете и се изнесе от къщи един ден заедно с него, като го отписва от училище и записва в друго. Е, аз ще стигна до това в следващата глава, когато говоря за развода, но засега е достатъчно че той дори и ... задника си бършел с лявата ръка! Но, господо, аз не ви разтягам локуми, аз съм убеден, че когато човек има някакъв лек недостатък, не чак дефект, той обикновено се стреми да го компенсира с нещо друго, става по-упорит, и в резултат на това успява повече в живота! Така е, примерно: ниските хора са много амбициозни (баща ми беше нисък), хора които заекват (сещам се за един умен студент физик) също напийнат да успеят в нещо, аз самият съм физически слаб и хилав и с диоптри, и чак след 50-така взех малко да спортувам, познавам и жена инженерка, която стана и д.т.н., и която нямаше, ама хептем, гърди (пробвал

съм ги), и други подобни неща (а дори и тъпата ми булка беше ниска, и като така успя да ме докопа, и чрез мен да се издигне донякъде). Пък и в днешно време малцина са тези дето пишат на ръка (хората печатат), така че това не пречи, ако е само то.

После той, положително, е израснал като разхайтен младеж, или мамино детенце, иначе казано, без практически никаква воля, свикнал да получава всичко на готово. Но и допълнително объркан поради неразумните желания на майка си, не изпускате и това от предвид. Защото тя го кара да постъпи във френска езикова гимназия, понеже тя била учила френски (а не немска, както аз предположих, поради втория мъж на майка си, за когото тя се ожени направо на дърти години), както и да следва география на туризма (пак като нея), докато той не е имал такива склонности, мисля си аз. И защо ли? Ами защото кажи-речи единствения път когато той дойде при мен (за 2-3 пъти) след отвлечането му от "семейното жилище" (което е съдебен термин), беше някъде към 11 клас, когато аз му дадох 1-2 урока по математика, и установих, че той не е глупав като повечето деца, а просто занемарен, липсвал му е наставник и учител. Така че той спокойно би могъл да следва или информатика, или пък (след като аз не прокопсах особено в това поприще) икономика, която хем беше станала много търсена, хем тези неща на мен ми бяха практически ясни, там има само малко статистическа обработка на информацията, но без интегриране, комплексна математика, и прочее трудни раздели на последната. Както в крайна сметка той и прави, ама след като първо започва да учи география, остава разочарован от това, че трябвало да учи и ... старо-български език (ами в хуманитарна специалност), прехвърля се после във ВИНС (по икономика) в София, после и от там се маха, и отива да го завърши (ако не греша нещо) във Варна, за да стане поне като начало, мениджър на някакъв хотел или почивен дом край морето. Т.е. под мое ръководство той би си спестил едно 5 години и би получил методическа помощ за следването!

Но това е положението; а аз очевидно може да греша, защото след 7 годишната му възраст го виждах едва към 17, после на погребението на баща ми (2006), и оттогава нито веднъж дори не съм чул нещо за него, понеже му пращах едно писмо 3 пъти (2-та пъти препоръчано и веднъж не) на последния адрес, но никой не ми отговори. Така че единствения начин да разбере дали е жив е като проверя дали е здравно осигурен по ЕГН-то му, а другият вариант е да го търся чрез полицията! А пък аз, все пак, имам неща които ще останат за него, жилището ми (от баща ми) може би не, но някакви пари и други ценности положително. Понеже аз живея абсолютно мизерно (и в последните 2-3 години взех да обикалям и ... боклуджийските кофи), но спестените

ми пари са определено над 10 хиляди, още повече откакто пенсията ми порасна до почти 1/2 минимална, от която поне 1/2-та ми остава всеки месец, но той не знае в коя банка и къде да търси при мен (в кое чекмедже, so to say).

Е, хайде мога да спомена поне това, че той има някакъв детски влог в бившата ДСК, който би трябвало да се пази, но аз не мога нищо да проверя по този въпрос, тъй като отдавна не съм титуляр на сметката; те там май че трябва да са само някакви мижави 200 лв., но все пак не са за изхвърляне. И ако някой път се случи да го сънувам (напоследък като че ли вече не), то той е все едно дребно дете, като на 5-6 години, макар че отдавна е над 20 — ами просто не е пораснал, останал е джудже! Сега, той, разбира се, има пълното право да не иска да ме вижда (след като аз не му ръся суха пара както майка му), и основната вина за това носи майка му, но, господа, тя е носила тази отговорност докато той не си е бил получил паспорта, а оттам нататък си я носи той самият (който вече гони 40-така)! И после аз най-малкото всяка година (до към 20-тина) съм му пращал някакъв колет за именния ден, писал съм му писма, докато той нито веднъж, нула пъти, се е обадил на мен, или дори на баща ми (примерно за Новата година); да не говорим за това, че аз всеки месец му пращам издръжка и я завиших леко, и му я изпращах и след 18 години защото още се учеше!

А аз не съм го търсил по простата причина, че ще се обади, най-вероятно, майка му (защото когато баща ми се обаждаше няколко пъти, поне да му честити рождения ден, то разговаряше винаги с нея, но след това внука му не се обаждаше), а тази жена аз не желая дори да я чувам след развода, докато ако той се обадеше то бяхме само аз и баща ми. Да, но той не искаше, защото е израснал разглезен. Но какво да се прави, съвременни семейства, руския (уж наполовина, но по-лошата половина, на майката), мизерстващ интелегент в най-варварската страна на Европа, което значи изключен от обществото, за мене 10 билетче за трамвай е било и е пречка да отида някъде, да не говорим да пия 10 кафе (не съм го правил поне от началото на този век). Е, това е, следва едно стихче от 3.22 във връзка с него.

Ако имах щерка бих я кръстил ... Фея,
за да мога след това да я възпея.
Щото имах син за кратко време,
дорде булката ми го отнеме,
'гато влезе проклетията във нея!

— — —

3.05. За развода ми с Кинка

Е, тук няма да ви кажа кога той започна, но делото прикличи в края на 09.92, която дата случайно проверих, защото това не е нещо дето да трябва да го помня. Имам някъде съдебното решение, даже помня че си вадих и един препис, за който ми взеха 10-тина пъти повече на откопиран лист, отколкото в нормален ксерокс, като, вярно, завериха ми го с печат, ама аз това изобщо не съм им го искал. Във всеки случай в 93-та вече се водех разведен, а пък сега търсенето при мен е бая затруднено, тъй като с лявото око практически не виждам, имам някаква завеса, а с дясното бих виждам ако носех -8 диоптъра, ама аз нося -6 или максимум -7, а плюс това май че имам и астигматизъм, защото не фокусирам добре. Пак хубаво, че знам 10-пръстната система, така че поне на кирилица набирам добре текстовете, ама с латиницата правя сумата грешки.

Така, но важното беше че Кинка обичаше да действа на своя глава за всичко, типична (еманци-)патка, както ви споменах, и чисто и просто се изнесе един ден заедно с детето, след като го беше отписала от училище, и после идва да си взема багажа с някаква кола. Преди това, обаче имаше някои интересни моменти, като веднъж нещо ми се вреше пред мен и вдигаше джавала (така че един друг път подплаши домашния котарак, и той като хукна и счупи една чаена чаша), и аз нещо вадех от гардероба някакво шише с шампоан, пластмасово, обърнете внимание, и тя ми се завря точно под ръката с шишето и без да ца я чукнах с него по главата, в следствие на което то се отвори и потече по килима. (Ние живеехме доста натясно, защото в стая 3.40 на 3.60 имаше 2 гардероба, нашия креват, детско креватче, бюрото ми, плюс етажерка до тавана с книги, друга малка етажерка на стената, и още нещо, май че ниска масичка.) Да де, но след този случай тя ходила да си извади медицинска бележка че имала контузия на главата (от пластмасова бутилка), която (главата) преди това я е била ударила някъде (може би в някой стълб, или с тежка книга, не знам). Та това беше един от първите ку#венски номера на скъпата ми Кинка, който беше цитиран пред Съда, така че аз писах някакво обяснение (за да спестя времето на Съда), за това как нанасям удари с пластмасови шишета, съпроводени със следващо принудително измиване на килима и сушенето му в банята навит около щранглирите (която работа аз не бих си я намирал ако не ми се беше завряла под ръката).

Изобщо всичко беше съпроводено с разни театрални ефекти, като че ли жената не е била завършила висше образование и не е била уж от интелигентно семейство (защото била свирила

на пиано като малка; но то и аз бях свирил, както ви казах порано, даже с краката си). Примерно, като вземе (демек изнесе от семейното жилище) общата жилищно-спестовна книжка, която, обаче, беше на името на двамата (аз не съм бил чак толкова балама, колкото тя ме е мислила), така че тя лично не би могла да тегли и една стотинка от там. Което, очевидно, беше поредна тъпотия от нейна страна, защото това беше към 91 година, когато препускаше луда инфлация (и долара май че беше вече към 50 лева, нещо такова), и аз взех да търся книжката за да видим какво да правим със влога, и се оказа че нея я няма на местото ѝ. Така че аз чак към 95 година поделих влога на 2 и си взех моята част, заедно с лихвоточките, които отидоха на "кино" (от 6 до 5, но сега не си спомням какъв "филм" са гледали, ха-ха), които пари аз успех не много мъдро да пропи#дя като ги вложих в една фирма която даваше големи проценти, но не беше банка, и която по едно време просто взеха и я закриха, и париците ми направиха "тю-тюу". (Е, риск печели, риск губи, но тогава аз имах и други парици, донесени от Австрията, и затова така нехайно потратих общото ни с Кинка "състояние".)

Но да продължа. На Съда булката ми предяви искане дори за част от "семейното жилище", което си беше изцяло на баща ми, така че аз прилагам (ако не греша) и копие от договора за купуване на жилището, и годината когато това е направено, която мисля че беше от преди сватбата ни, а също така обяснявах в поредна писмена форма как трябва да стане деленето на семейното ни ложе, дали надлъж или нашир, такива бързикни, защото на тъпи искания един умен човек може да отговори само с някакъв кудош. Да де, но на следващото заседание на Съда се оказа че обвинението (понеже тя ме обвиняваше, като заведе делото) се отказва от исканията си за жилището. Просто така, без нито думица защо изобщо са били предявили тези претенции, и без Съда да ги обвини че му губят времето — това е българско правосъдие, господата, в най-варварската (както се убедих след време) европейска страна.

И тъй нататък, като в резултат на много умования на Съда аз получавам задължение да изплащам бая завишена издръжка, но за обжалване и дума не може да става, защото аз нямам пари, аз изобщо се защитавах сам, за да не хрантутя "принаден глас" (add + voce на английски и италиански, откъдето идва думата адвокат), като на всичкото отгоре трябваше да заплащам и издръжките по делото, което аз не съм искал да завеждам, но какво да се прави, аз съм виновен! Е, виновен по класическата формула: пие, бие, пари не носи (поне последните 2)! Виждате нали? Понеже тя се убеждава, че никога не е имало любов

между нас около половин година след като аз оставам без работа, преди това цели 10 години такива мисли не са безпокоили хубавата ѝ главица. Казано по друг начин, това е типичното варварско поведение, да се бие падналият (както беше и с Бай Тошо, между другото). А че излагала не само себе си, но и всички рускини по света, и изобщо жени, е, ами то това какво общо има с нея — ето, аз я бия (с пластмасови бутилки, нанасям ѝ контузии), оставям я сама да се издържа, и прочее.

Но нека спомена и това, че още преди делото, след като тя отвлече детето от къщи, аз ѝ написах писмо, че смятам да идвам всяка неделя и да вземам детето за половин ден, веднъж седмично, обаче когато аз отивам да го вземам не ми се отваряше, и така втори и трети път, и на четвъртия аз съм принуден да звъня на всички апартаменти във блока им и да искам само подпис, че в еди кой си апартамент не ми отварят, въпреки че са предизвестени, нищо друго, но хората не искат да се занимават с такива неща, така че този път и новия ѝ, "втори баща" so to say, при когото тя се беше приютила, се излага, но какво от това. И когато съдебното решение излиза се оказва, че аз имам правото да виждам детето само веднъж на 2 седмици по за 2 часа. Е да, ама аз пък изобщо и не отивам да го виждам!

Това по няколко причини, като най-дребната е, че аз нямам пари за да се състезавам с работеща майка, аз и на една сладкарница не мога да го заведа, аз бих могъл да го науча на нещо (примерно математика, физика, и т.н.), но не и да го развличам. После той какво е, маймунка в зоопарка ли, та аз да го виждам, един баща трябва да възпитава детето си, а не да го "вижда". После аз чисто и просто, като математик, пресметнах че тези 120 мин. веднъж на 2 седмици (или 14 дни) правят, ами по-малко от 10 мин. дневно, към 8, което според мен е по-малко от времето което един човек (аз или детето) прекарва във ... тоалетната! Ами така де, какво мога да направя аз с него след като той си вижда ... "патката" по-често отколкото съда решава че има право да вижда баща си, а пък за слушане и дума не може да става! Щом това е решение на съда, то така и да бъде! Нито пък аз бих искал да виждам дори и за един миг тази мегера, тя за мен не съществува повече, аз не я мразя, аз просто не я познавам, тя за мен е празно пространство, а ако отивах при него трябваше да я виждам 25 пъти в годината, защо още и това наказание, тя опорочи името Казасов, и слава Богу че се махна от мен.

При все че има и друго виждане по въпроса, нещо до което аз стигнах на стари години, но съм го чувствувал и тогава. Какво е то ли? Ами аз имам предвид древното, още от санскрита, виждане за ... непротивене на злото, ни повече ни по-малко! Няма никакъв смисъл детето да страда от разправиите между

нас, когато се сблъскват 2 радикални гледни точки (ако щете, разумната от мен, и опърничавата от нея), от това няма да излезе нищо хубаво, докато ако човек успее да постигне едно безразличие, то това е най-доброто! (Тук е желателно да си представите един кръгъл термометър, който мери от -50 през 0-та и до +49 градуса, който е и модален, така че едната от крайните цифри се намира точно до другата, това е най-лесния преход, докато придвижване до 0-та е най-далечното движение, по диаметър!) Така че за детето би било по-добре то да не ме вижда, и ако успее някога, след много години, да разбере (и то и тя), че е сбъркало, то добре, а пък ако не успее, то значи в това е ... грубата, сурмяжната правда! Това може да ви се вижда смешно, но аз съм убеден, че иначе би било по-зле, за всички ни.

А-а, но е интересна и една друга подробност, която би могла да хрумне само на разумен и честен човек като мен, която аз, все пак, предложих на Съда, като по този начин се убедих в цялата злонамереност на противната страна, но и на съдебните органи. И какво беше това предложение? Хъм, ами след като тя иска от мен издръжка за детето, при условие, че аз съм без постоянна работа (както излезе после цял четвърт век, до пенсионирането ми), докато тя има такава в бюджетно заведение и добре платена, и след като тя предявяваше претенции за жилището на баща ми, то нека да направим обратното, нека детето бъде дадено на мен, който имам време за него, мога да съм му от полза в обучението, и то може да живее при мен в бившето "семеино жилище", безплатно поне до настъпване на пълнолетието му! Did you get it? И аз приложих декларация от баща ми, че мога да живея с детето в неговото жилище, и че аз не искам да ми се плаща каквато и да била издръжка! Човек ще рече, че това е идеалното решение и за 3-те страни (с детето), обаче това важи за един морален Съд, а не за законен! Ами това е, следва едно стихче за Кинка от 01.23, за да ви развесели малко.

Ще знайте, мойта булка Кинка
се пишеше като картинка,
но с змийското си сърчице
ме пиеше като млекце,
и ме излапа кат' ... милинка!

— — —

3.06. За следването ми в Австрия

Ами нека пак обясня, че аз отидох в Австрия благодарение основно на препоръката на (пичагата, ха-ха) Neapn, който пък беше така благосклонен към мен, поради това, че аз разработих едно Приложение към неговата система Reduce, което беше резултат на моята дипломна работа за Магистър по Математика (която аз малко ревизирах после във ФМИ на Лозенец). Но истината е, че аз му бях писал на този пич предишната на тази година, но нямах никакъв отговор. Е, ама след като за втори път ми предложиха да отида в Линц, в този Институт по символна алгебра, към Университета Йохан Кеплер, то аз реших да изнахалствам като му напомня пак на "моя" професор. И този път той просто се разтича и ми изпрати специално препоръчано писмо с изричен куриер, който ми го донесе в къщи. Аз имах препоръка още и от една професорка от ИМИ към БАН, но на нея хората явно не са разчитали (а исках такава и от един уж също пич от Дубна в Русията, от Института по ядрени изследвания към тяхната Академия, но той изобщо не се обади).

Е, ама нека още в началото кажа, че аз никога не съм бил силен в теорията, по-скоро бях нелош програмист, и бях усвоил към 10-тина алгоритмични езици, но второ висше започнато на към 30 години, не е като да го започнеш на 18, още повече вечерно (в блок А), и специално алгебрата като че ли ми беше най-трудната (но и геометрията, и комплексното смятане ми бяха все трудни — имам предвид тези науки като абстрактни и теоретични, не като това, което се учи в училищата). Аз следвах второ висше защото можеше, и защото чувствах, че математиката не ми достига при програмирането, и никога не съм съжалявал за това. Но в тази наука е като ... в спорта, човек стигне ли 30-така и вече трябва да се оттегля от активна кариера (ако до тогава не е станал широко известен, а аз не бях, пък и не бях от номенклатурата). Така че в този Институт, наричан RISC (Research Institute for Symbolic Computations), но който навярно се е преименувал, защото тази абrevиатура се използвала и за нещо друго, моите проблеми бяха тъкмо в теорията и в алгебрата; казано по друг начин, аз бях много добър в това, в което вече бях добър, и доста посредствен в това, което беше ново за мен. Но господата, ами че аз отидох там на 42 години (записал съм се в 10.92), вече далеч не някакви си 30, и човек да седне на студентските чинове за трети път изисква бая упоритост. Е, аз я имах, но пък и ... акта за раждане си каза думата.

Но нека не ви занимавам със сериозни неща, които и аз вече (за повече от 30 години) също съм забравил, нека да ви говоря основно интересни сравнения, смешни случки, те такива неща. Значи аз отидох до там с влака, и с много обикаляния през Чехия, защото тогава беше тъкмо войната в Сърбославия,

и май че нямах и 50 долара в себе си, но ме посрещнаха на гарата (както се оказа от един известен там колега, който просто беше абстинент, и след като не пиеше го използваха и като посрещач). Но искам да кажа, че още оттук си пролича сплотената общност на другите fellows-състуденти, или според нашата терминология съ-аспиранти, тъй като аз се бях наел да завършвам PhD (доктор по философия, според тях, но не би, не го завърших). И аз пристигнах в един ден (или с ден-два разлика) с една млада италианка (на към 23 години), току-що излюпила се от Университета в Болонья (която май че беше Барбара, ама може и да не е било така — дрипави спомени, както разбирате), и с която бяхме настанени врата срещу врата в една ... селска къща, понеже Института беше на 20 или повече км. от Линц, в един реставриран стар замък! Общо взето романтика, като от замъка имаше останали дебели към 2 м. каменни стени, и отвън и отгоре достроени нови стени и таван, разделен на стаи с прозрачни врати на първия етаж, където беше раята, а на втория с обикновени, където беше висшия научен елит.

Да но италианката беше дошла с колата си до там, и после се изнесе в някаква по-хубава стая наблизо, а пък аз се нанесох в нейната, понеже, ами за по-евтино. Тоест аз бях преди в една двойна стая, сам, а минах в едно стайче като кухничка, 2 на 2.5 м., само с мивка, и за нея плащах (ако не греша) кръглата сума от 2000 пари (шилинги). Е, аз ползувах мивката за всичко, и да си варя на нея бульони на обяд в една чаша, и чайове и кафета (в същата чаша), с малко бързоварче, и като ... писоар през нощта, а пък тоалетна и баня имаше на етаж (но там бях само аз). В предишната стая намръзнах защото там имаше кабинка с душ, ама той не поемал отдолу добре водата, като под леглото ми се събираше ледена водица; а пък като бях в малкото стайче веднъж ... се заключих в тоалетната, и вратата не можеше да се отвори! Представяте си ситуацията, нали, по някакви пантофи и навън студ и сняг, и аз в тоалетната и вече зъзна. Обаче аз не загубих присъствие на духа (както се казва в екшъните) ами отворих прозорчето, и тъй като бях на първия етаж, успях някак си да се промъкна през него и до тупна долу в една снежна преспа. Изобщо романтика, както ви казах.

Та това беше някакво селце, може да се каже и паланка, с 5-10 официални постройки като Съвет, църква с гробище, спестовна каса, 1-2 ресторанчета със стаи за нощуване, и още толкова магазинчета, и Института, с някакво производствено научно звено малко по-встрани, а наоколо ... scenery: ливадки, горички, езерце с гъски (традиционно за северните страни) край замъка, такива неща. И аз, естествено обикалях горичките там за гъбки и каквото намеря (ябълки, примерно, които видях

веднъж, че селянките просто ги ... брулеха, да не тежат на горките дървета и да им чупят клоните — но бяха идеални за ядене, ама без търговска стойност). Даже веднъж си направих един кудош с колегите — а, там официалния език беше английски, а немския им беше един страхотен диалект, с "йо" и "наа" вместо ја und nein, но аз дори и приличен немски не говорех тогава, разбирах го, но грешех страшно много с падежите — та им пуснах на колегите аспиранти там по локалната мрежа съобщение за организиране на курс по PM recognition, където чак накрая, след няколко параграфа следваше пълното изписване, което се оказваше че било ... poisonous mushrooms, демек (разпознаване на) отровни гъби! Ама мисля че веднъж и ги гощавах моите колеги с някакви гъбки, понеже в замъка имаше малка кухничка, където човек можеше нещо да си приготви; може това да е било и за изпроводиак, не помня вече.

Имаше няколко колоритни лица, но ще спомена някои съвсем бегло. Един мой колега, който също живееше там но в друга къща, беше китаец, Lee, със страхотно големи диоптри, но общо взето цар на алгебрата, когото понякога питах за нещо; той имаше за научен ръководител едно светило в компютърната алгебра, ама сигурно по-дърт отколкото съм аз сега, и говореше почти неразбираемо (навярно е имал някакъв инсулт), но те някак се разбираха чрез писмовна кореспонденция. Е, ама аз така и си останах без научен ръководител, защото като се разбра че алгебрата ми е най-слабото място за тях, те се отказаха, и решиха след първата година да ме отзоват, но аз успях дотогава да взема цяла дузина изпити, включая и 2 дете не ми трябваха, и се изложих с тях (един по английски, и един при някаква направо ... нещастна професорка, които взех с най-ниската оценка, тройка, което при тях беше ... четворка, понеже най-добрата беше 1-ца и скъсването беше с 5-ца! Всички други (ако извадим също и алгебрата), и важни според мен изпити, ми бяха с 1-ци и 2-ки (среден бал към 2), но кел файда, след като не съм попаднал в нужното звено. Та тази нещастна мадама имаше някаква ужасна алергия на кожата, плюс това че главата ѝ беше направо ... сплескана отстрани, но пък имаше научни резултати, и с нея аз, ама хич, не се спогодих (понеже аз бях красавец, ха-ха), и не знам защо избрах да уча нещо при нея (навярно защото не го знаех, беше някаква геометрия и графика).

Що се касае до оценките, то румънците имали още по-странна, с 10 нива, но в каква посока не помня. А се сетих за тях, тъй като там имаше и едно румънско семейство, където само мъжа работеше в Института, но те си бяха направо емигрирали, имаха едно малко момиченце, някаква Dacia, и той май беше горе-долу на моята възраст, а всички други аспиранти бяха

под 25 години. Обаче, господа, обучението им беше на ниво, и условията за работа идеални! Ами примерно още с пристигането ми там ми връчиха един ключ от замъка, който отваряше всички врати, и на някои кабинети, и библиотеката, и прочее (може би само без канцеларията и кабинета на 1-2-ма шефове), така че човек можеше да си установи какъвто си иска режим на работа, а задължителното присъствие беше май само веднъж-дваж в седмицата. Имаше нещо с което те много се гордееха, и това се наричаше Грьобнеров базис, измислен от един техен сънародник, и то преди по-малко от век, който се свеждаше до решаване на системи уравнения но с цели коефициенти, от произволна степен и брой на неизвестните, който се свеждаше до една строга наредба на променливите и елиминирание на някои термове (събираеми) в низходящ ред, като накрая се получаваше диагонална матрица, която винаги дава каквото може решение. Страхотно силно нещо, но само над пръстена на целите числа, оттам и рационалните дробни, макар че имало подобни програми и за полето на реалните числа, с някакви приближения.

А да кажа накрая и няколко думи за парите им и храната. Ами студентската стипендия тогава беше 6500 пари, а пък моята беше 9000, и давах 2000 за жилището, по-малко от това за храната (аз пазарувах средно 2 пъти седмично и харчех около 100 пари в такъв ден), но много ми отиваха за транспорт до самия Линц, защото половината от лекциите ми бяха там, а пътя ми беше май че 40 (или 60) пари в едната посока, ала твърде често някои колеги ме караха до там (имаше намаления за студенти, но аз просто бях дърт за тях, те важеха до към 30 години). Та казано с две думи, аз живеях с около 1/2 от стипендията, а останалото спестявах, така че накрая се върнах в България със спестени, ако щете вярвайте, а ако щете недейте, към 5,000 щатски долара! Е това е, следва един експромпт за живота там.

Живях година във страна нормална
и истина разбрах такваз, банална:
при нас вината носи сал народа,
защот' сме с дива, варварска природа;
затуй съдбата ни'й бая печална!

— — —

3.07. За залеза ми като висшист и математик

Значи аз заляхвах постепенно, както ми опадваха зъбите,

но към края на века вече окончателно се убедих, че съм бита карта и каквото било — било, ами барем да си живея интересно живота, да се занимавам с това, което ми харесва (както аз, на практика, винаги съм правил, но донякъде и за заплащане, а сега без). Преди това, обаче, се надявах, така че тук ще говоря за преди отчаянието. Макар че: какво значи че съм се надявал, ами аз все пак не основах частна фирма, както май че всеки 5-ти българин без работа, а те бяха към милион, ако не и повече. Както споменах, аз исках да основа ЕООД но не с цел печалба, а ..., ами, съществуване, нещо такова. Но да изброя някои опити и надежди.

Е, аз имах някакви парици, от Австрия, а и от жилищния влог с Кинка, така че си купих един компютър, първия, за 200 щ.д. (ако не греша), и то най-евтиния, защото тогава всичко беше още скъпо. Беше един 286 процесор, с черно бял (всъщност жълт) екран, и всичко най-бедно, което можете да си представите, но май че дори и той беше по-добър от големия IBM на ФМИ където работех с Reduce-a, и ето, той ми стои на бюрото, и ако не смята достатъчно бързо, то може да го спирам с натискане на някой клавиш и да записвам резултатите до момента във файл. Ами да, аз бях, все пак не лош програмист, и всички програми които правех, започвайки още в Института по металорежещи машини, ги вързвах в такъв режим, на прекъсване и продължение при следващо включване, което напълно ме удовлетворяваше.

А после си купих и един принтер, също от най-евтините, но нов, матричен, 7-иглен, и даже с голяма каретка, така че можех да печатам и големи ведомости, ако потрябват за нещо, и той ми хвърли други 120 доларчета, но ми вършеше добра работа докато не взеха да се чупят иглите му, след смяна на 2-3 ленти, практически много бързо, и после така и не му смених главата, защото ми искаха дори не и 20 долара за нея, ами към 50. Виждате ли, нещата много бързо остаряваха, а пък аз си го харесвах, защото имах за него една допълвана и от мен програма-драйвер, писана даже на асемблер, с гледане от други драйвери, или взето от някой от ФМИ, защото за тези принтери тогава нямаше стандартна кирилица, но ние я правехме (и включвахме с `Ctrl-Alt-LShift`, ако не греша), но имаше и моя част, като печатах нови символи в матрица 5 * 7. Така че имах и *italic* и **bold**, и сбито (до 256 символа на ред, и даже рисувах някои малки картинки, като, да речем, моя ... подпис! Бод по бод, с полуходове, ето такива неща, но пак нищо не направих с това, защото хората чисто и просто взеха да си купуват кирилизирани принтери, и поне 12-, ама май и 24- иглени, и лазерни, и прочее, така че никой не ме потърси за нищо, въпреки моята радост от подписа ми.

Е, по това време аз направих няколко мои програми за Тотото,

за -1 и -2, които вече съм забравил какво точно правеха, но това беше известна комбинаторика, като специално за Тото-2 май че ставаше дума за някакви оптимални комбинации, като се залагаше на 3 числа, и после се проиграваха или всичките останали или до 10 на брой, числа, нещо такова. Така се получаваше че човек ако улучеше тройката, после печелеше доста други печалби, но тотализатор не може да се надхитри, и аз като математик никога не съм играл на такива игри. За Тото-1 не помня какво беше, но май че пак се разиграваха всички комбинации, при някои фиксирани с 1 или 2 или 3 варианта. Но то дори и самото прекодиране с конкретните числа е отговорна операция, където човек спокойно може да сбърка при попълването (защото при Тото-2 програмата работи с някаква стандартна наредба на числата, а после се прекодира за конкретните избрани числа). Обаче и с тези програми не стана нищо, като имаше 1-2 души дето се навъртаха край мен, но те и хабер си нямаха от изразходването време за писане на програмите и за отработването им (плюс да си изплащам и част от компютъра). Така че, действително, ако бях фирма, най-много да имах и още разходи, докато така те бяха поне само за оборудването. Единствения келепир е, че си запълвах времето, и поне не съм купувал нещо дето да не мога да го продам, както се е случвало със сумата, сигурно 90 % от ЕТ-тата. А за биоритмите вече ви казах, че също нищо не излезе — ами прост народ!

После вторият ми компютър (вече този век и май за към 120 долара) беше с процесор 386, и цветен, всичко красиво и както се полага, така че аз се опитах да направя нещо и с фракталните изображения, които даваха хубави картинки, бях пратил (още отдавна) даже слайдове на няколко текстилни предприятия, с надеждата да ме вземат на работа при тях и да се използват тези картинки за директно кодиране на килими, но никой не си направи труда да ми отговори. (А пък и самите фрактали се оказват много трудоемки за изчисление и донякъде пак се повтарят, те са парчета от някакви пейзажи, аз гледах в Австрия някои филмчета за тях, но май че никой не ги използва за килими; те са интересни просто за някакъв луд zooming, което може да се оцени основно от математици.) И горе-долу по това време дойде края на века, и беше все по-ясно, че сам учен не е учен! Е, аз си купих после и 3-ти компютър, и вече за 70-80 лв. барабар с монитора, като видях зор основно с инсталирането на операционна система, която да не е прекалено стара, та да се поддържа от Интернета. Което ми напомня да спомена, че най-после, към 2011 година, аз се включих и към Интернета, и оттогава насам все се боря с новите операционни системи, които струват даже повече от втората ръка компютри, които

аз купувам, и като минат едно 15 години то вече на сумата сайтове не искат да ме обслужват; аз засега не съм плащал за софтуер, но може и да ми се наложи. Значи вижте, бизнеса е чисто изнудване, основно поради все по-нахалните реклами, така че на мен, за текстообработка, не ми трябва нови неща, ОС от миналия век би ми вършила идеална работа, но хората отвсякъде ми казват че браузера ми е остарял, ама не щат да ми дадат нов за стара версия ОС.

Та като споменах току-що текстообработката, то каква е тя? Ами аз прописах, отдавна, още в 91 година, така че си използвах някак компютъра и като универсална печатарска машина, както си му е реда, само че тук нямам никакво намерение да ви обяснявам каква и за какво, понеже пи#донимите са си анонимни, аз не се каня да ви казвам каквото и да било заглавие на книга или статия. Но по-рано, далеч преди Интернетта, аз пишех неща и за вестници и списания, и имам 6-7 неща отпечатани някъде, но също няма да ви кажа къде и за какво е ставало дума. Е, за умни неща, за критика на демокрацията, защото това е едно анти-управление, то не се прилага никъде в живота само то, но все ще имам време някога да стигна и до този topic.

Но това, което мога да ви кажа във връзка с една моя публикация беше че аз имам и някакви ... ясновидчески способности (както, навярно, и доста хора). Значи това не е телепатия, а някакво усещане за обкръжението, дали нещо е от полза за теб или не, предугаждане на събития (т.е. неживи обекти излъчват нещо). И то се състои в това, че веднъж пътувах в един автобус и реших целенасочено да погледна в един вестник който един пътник четеше, понеже ми се видя че е от тези, където бях прасал нещо, и гледам на цялата страница заглавие на моя статия. А това беше важен проблем, защото аз вестници не чета (и преди и сега — там има само манипулация на съзнанието), и известно време ходех в читалнята на някои библиотеки за да проверявам периодиката (заедно с някои обяви, за работа или нещо друго), но това хем е губене на време, хем някъде искаха и да се плаща такса, така че се отказах, а и хората спряха да ме публикуват. Защо ли? Ами защото народа иска да го лажат, и известен глад за верни неща имаше комай само в първите 2-3 години след прехода, а после всеки си хареса някаква добра за него медия като приспивателно и затъпително средство! Но аз от тези статии съм кярил общо, в днешни пари, май само към 20-тина лв., дребни сумици, а на едно място, където вестника скоро фалира, даже ме завлякоха с незаплатени 2-3 статии (и май че по смешната цена от около 1 лв. на печатна страница). Аз просто се намирах на работа, свикнал бях, а и съм, да мисля за нещо.

Но опитвах и други неща, тогава всеки опитваше, и работеше не това за което е учил, и което го можеше, а това за което плащаха пари. Е на мен нищо не ми плащаха, но аз, като човек свикнал да учи, "кълвях" и на всяко безплатно обучение, което можех да докопам. И май че най-напред докопах едни Case Studies in Organizational Behaviour, от един филиал на Университета на "далаверите" (Delaware), което беше обучение практически по ... нищо, но беше на английски, така че изкарах и този курс с една красива диплома накрая (от 03.92). Наред с това, тъй като известно време се водех на отчет като безработен, но без да получавам нито стотинка помощ, веднъж се случих там тъкмо когато записвах за един курс то Двустранно счетоводство, където бяха 100 % мадами (бая презрели и нещастни), и Ицката вика: абе защо не ме запишете и мен? Е, хората ме записаха, нямаха основания да ми откажат, повишение (хъм, по-скоро понижение, ама нейсе) на квалификацията, така че го изкарах и него с някаква тапия. Обаче, господа, то това беше за да може лекторите да изкарат някой лев, а аз отидох просто от "научен" интерес, като се оказа, че това бил прост метод (като за икономисти, ха-ха) за писане на всичко на 2 места, в дебитни и в кредитни сметки, та да може те да се проверят на базата на ... комутативния закон при събирането.

Ала аз никога не съм се опитвал да работя като счетоводителка. Опитвах се да си намеря работа и като специалист и чрез фирма, която ми взе не само една прилична такса, но и при условие да им изпратя май 25 % от първата заплата, но и това не помогна, никакво търсене на учено. Даже и на не съвсем учено също нямаше търсене, понеже аз имах тапия и за хотелиер /екскурзовод, и пробвах нещо и в този бранш, било то с руски, било с английски, но пак не ми се "отвори парашута". Ами това е, свършвам с традиционното стихче.

Боже, 'ми сега да си висшист
май е по-зле от да си ... фашист!
Сал се харчиш, но файдица йок;
търговията е сал залог
за живот сияен и лъчист!

— — —

3.08. За изгрева ми като ... нелансиран free lancer

Ами вижте, то този изгрев човек трябва да го сложи в кавички, понеже аз изобщо не изгрях, както си мислех, не станах нито известен, нито богат, но обема на творчеството

ми все още нараства, като имам дори и няколко псевдонима. Значи вижте, като научен работник аз написах за едно няма 15 години (главно в съавторство) 10 научни публикации (и май че съм прочел по-малко такива, поне български, което не е особено почитено, но един научен работник няма време за странични интереси, а и научни статии не се четат като прочетна литература); наред с това имам и 3 научно-популярни, май че основно в демократично време, така че общо това прави 13 парчета. Е, ама броят само на моите ebooks надхвърля ... 130, а пък ако ги броя като глави от книги, или като отделни статии, това ще даде май към ... 1300 (още не съм се хващал да ги броя по този начин).

Обаче, господа, да не вземете сега да се вайкате, че как може такъв prolificous (или пък prolific) автор да остане неизвестен за света, понеже това е и така, и не е съвсем така! По редица причини, и аз ще ги разгледам подред (тъй като и без това в тази глава, след като искам да се крия от света, няма много за какво да ви говоря). Значи навярно на първо място трябва да поставя това, че аз и не съм истински автор, не, аз не пиша измислици или fiction, аз съм, все пак, бивш научен работник, и може да описвам достатъчно интересно редица неща, но това е интересно от гледна точка на един учен, на човек с научен поглед върху света, а не на обикновения лаик. И каква е разликата, а? Ами аз съм мислил доста по този въпрос, и тя е основно в това, че обикновените хора искат да се ... залъгват с нещо, да си внушават или да вярват в нещо, а не да търсят истината! Това следва ако щете само от древната латинска фраза *Credo quia absurdum* (или Аз вярвам, защото това не е за вярване, като най-добър, според мен, превод)!

Кое то си има логическа обосновка, тъй като хората, за разлика от животните, имат силно развито въображение, и те се впечатляват най-вече от разни измислици; но също и от формално-логическа гледна точка, защото това, което е за вярване, то е логично, така че то и не е нужно да се приема на вяра, то може да се провери и докаже, а това, което е направо абсурдно — примерно че някакво над-материално Същество е слязло на Земята и е забременило светата Дева Мария изобщо без да се докосва до утробата ѝ — то и няма начин как иначе да се възприеме, освен по пътя на вярата! Но може би същия смисъл има и твърдението, че колкото по-малко хората знаят, толкова повече те искат да си мислят че знаят всичко, за да имат самочувствие и увереност в действията си, т.е. че такава зависимост е просто наложителна. Така или иначе най-самонадеяни са дребните дечица (или още ... идиотчетата), а най-силно се съмняват хора с научен начин на мислене (склад ума звучи по-добре, но е русизъм). Но както и да го въртим и

сучим non-fiction се чете и печата едно, нека да не е 100-тина, но 50-тина пъти по-малко, или поне толкова по-малко са нейните читатели.

После идва и този момент за free lancer-а, което е един вид свободен копиехвъргач (копието се крие и ... в Шекспира, ако се замислите), човек който сам си пробива път, донякъде иноходец според руснаците, нетрадиционен автор, който изисква известен интелект от читателя, но и честност и доблест, за да се замисля той, а не да се носи по течението. Хората си харесват определени "гени" (genre-жанрове), и всичко което е извън тях просто не им харесва. Така че аз бих могъл да се лансирам сред мои колеги, поне висшисти, в областта на точните науки, но за това някой трябва да доведе моите пи#доними до знанието на тези среди, иначе те нямат време за да четат ... булевардните сайтове! Защото местата по Интернетата където аз се публикувам са комай тъкмо булевардни, за жълта литература, там едно 95 % от читателите са с посредствен интелект и налитат да четат основно екшъни, трилъри, фентъзи, и други подобни детински неща. Ама какво значи детински, то едно 50 % от читателите въобще са дечурлига, и към 30 % са дъртаци, а сериозните хора в работоспособна възраст (in between the teenagers and the old people) са най-много 1/5, но може да са и 1/10. Моите неща са да се четат от книга, която човек държи пред себе си и има време, не докато чака автобуса да пристигне, или пък пътува в него.

Така че на мен ми трябва издатели, но и те разсъждават както общата публика, те популяризират това, което и без тях се ползува с известна популярност, иначе само ще ти вземат парите, of course, те работят за пари, но нищо няма да свършат. А пари аз нямам, не в такъв обем, че да финансирам издаването си, нито пък ми трябва пари, на моята възраст сега! Да не говорим за това, че да плащам за издаване на мои книги аз считам противно на моите убеждения — откъде накъде аз да плащам, а не читателите, още повече след като аз съм съвсем анонимен автор, и практически нито една жива душа повече не знае за мен (не ме свързва като човек с псевдонима ми като автор). (Имаше няколко такива души, но те са вече на оня свят.) И още един момент, инерционността на читателите (ако не им предлагаш нещо максимално вулгарно), т.е. трябва време, и издадени книги, за да свикнат читателите да търсят даден автор (а ако щете и певец, художник, или какъвто и да е творчески работник). Докато аз публикувам в Интернетата само от дузина години, и то изобщо не у нас!

Ами да, у нас човек трябва да плаща сам за всичко, дори и когато не желае той лично да си пълни гушата, а да образова (или развлича) другите. Значи на мен ми се губи едно 1/4

век, господа, ни повече ни по-малко! Човек започва (и успява в) някаква кариера горе-долу на към 18 години, и едва към 50-така става известен донякъде, а аз започнах популяризаторската си дейност да речен на 44, появих се в Интернетта (и то в чужбина) на 61, и сега съм вече на 74; аз спокойно бих могъл да стана известен на едно към 100 години от моето раждане, но мен отдавна няма да ме има на Земята. Е, а плюс това аз се публикувам на няколко езика, като българския идва на последно място, а на доста места на Запад хората изобщо не приемат кирилица. Но аз се публикувам на други езици, защото след като не правя това в България, то трябва да използвам поне английския. Така че бройката на моите неща трябва да се раздели практически на 3, понеже съм се превел в основни линии на английски и руски езици (тъй като ги знам), но чат-пат публикувам и на други езици (особено с помощта на компютърните преводачи), което ще рече че аз трудно мога да наброя 40-50 цели книги на един език (при все че има неща които са само на един език).

Е, мога да кажа още няколко думи за естеството на произведенията ми. Освен анти-демократична или оплюваща демокрацията, най-вече у нас, публицистика, аз имам и редица научни и научно-популярни статии, третиращи главно лингвистични въпроси и такива свързани с нашия език и азбука, които са твърде уникални, там аз съм работил като непрофесионалист, но мисля че имам редица много ценни, и за нашата страна, и за света разработки. И освен това имам и огромно, ама огромно (аз самият се учудвам на него) поетично творчество, като само на руски имам над 10 хиляди поетични реда, на английски те са малко (някоя хилядарка), а на български са може би и към цели 50 хиляди (да не съм луд да взема да ги броя)! Обемът на нещата ми, и то без картинки, само чист текст, като нищо може да стига общо и 50 MB! Което ще рече, че ако човек се разтърси по Интернетта то той може и да попадне на някои мои неща (не са толкова много съвременните автори, които публикуват и на български), но трябва да се разтърси, а не аз да му кажа това. Тук аз съм си под истинското име (което е, един вид, най-слабо представения засега от моите псевдоними), и ако някой се досети за някой друг псевдоним, то нека да го запази като тайна от света, ако обича. Поне до към 2036 година, когато ще съм на 86 години, и вече си позволявам да напусна този свят (според плана ми, де)! Както и до към 2026 (до навършени 75 години) възнамерявам още да работя и то без почивен ден, защото той не ми трябва, аз и да искам вече не мога да работя сериозно повече от 4 часа дневно, така че не се уморявам повече от нужното.

А, нека спомена и още нещо за моята дейност, което е хем

като професионалист-програмист, хем и като независим автор. Това е разработването от мен на един огромен речник за, ами практически всичките европейски езици, с използване основно на 10-тина такива, но и с цитиране на редица стари думи, които аз съм правил няколко години (не по-малко от 5, но май и 10), висейки по библиотеките и преписвайки си на листчета редица обяснения от етимологичните речници на няколко езика, с цел съпоставяне на думи с подобно звучене от различните езици, със цел главно да се открият скритите идеи в думите, начина на мислене на хората от различните страни, това е нещо като народо-психология скрита в езиците! Тоест това е подход на ... лайк, всичко е до голяма степен спорно, но е много убедително (според мен) и правдоподобно. Но преди да запълня този речник аз първо го и създадох, като база данни (БД) на Access от 90-те години, и го засекретих и прочее, и смятах да го продавам на парче, ако някой иска да си го купи (защото той беше единствен по рода си)! Да де, но както казах, при прост народ и при интереси далеч различни от тези на ученото, то никой и не ме потърси. При това цените бяха съвсем либерални (според мен) като можех да изпратя целия речник като 2 файла (на думите и на връзките), които могат да се четат, но това не е БД, и това струваше само колкото 10 яйца (при несигурна инфлационна обстановка и за много години напред), или още плюс цената на 1 кг. кашкавал за лично инсталиране на речника вече като БД в дома на клиента. Ех, блажени са верующите! Толкова, следва само едно стихче, за отмора.

На тоя свят човекът главно страда,
или понявга ... пие лимонада.
Което хич не значи, че на оня
ще седне като генерал на коня.
О не, щот' той е fiction, за наслада.

— — —

3.09. За угасването на демократичните ми контакти

Е, тази глава ще е основно за поетични приложения накрая, защото угасването е очевидно, и то двустранно, понеже с оставането ми без работа аз бях двойно изключен от обществото. Имам предвид, че, от една страна, аз занемарих контактите си с бившите ми професионални колеги, понеже за тях човек трябва да има възможност да влезе в някоя кръчма и да се почерпи, да намери общ език, а пък аз и едно кафе не можех да си позволя да пия поне от 92-3 година (а и сега, от началото на века и

до ден днешен, това така и не съм го правил), а пък, от друга страна, тези от обикновеното ми обкръжение се изключиха поради това, че съм без работа, следователно некадърен (така разсъждава простия човек; че и бившата ми булка също)!

Пък и какво ли можех да си кажа с предишните колеги, станали вече търговци в един или друг смисъл? Ами аз ходих един път в бившето ЦНИКА, и там намерих май най-добрия програмист изкачил се от изчислителния център в сутерена чак до 11 етаж (където бяха шефовете, в дирекцията), и само той, никакъв персонал, и той не само че не можа да ми предложи никаква работа, ами не по-малко от мен плюеше новата оправия. А на моя етаж имаше 1-2 дребни (частни фирмици, които положително после са прекратили своята дейност. Аналогична беше ситуацията и в Лабораторията по информатика към ФМИ, където бях работил. Срещах чат-пат и други мои бивши колеги но и те не бяха във възторг, дори и да се държаха някак над водата. Имаше една професорка, с която поддържах 5-10 години връзки (1-2 пъти годишно) но и това го прекратих, защото аз бях за такива хора един вид просяк, защо да ги измъчвам с моето нерадостно положение. А аз още преди края на века имах 10-тина книги, тогава само на български, като дадох на 2 места по нещо на познати, но никой не го беше еня за мен, а за издаване срещу заплащане от мен аз никога не съм мислил сериозно (и добре че не бях, защото иначе нямаше да устискам до сега с мижавите 5 доларови хилядарки от Австрия, които дори да останат и непокътнати, като бях използвал само лихвите им).

Остана един последен мохикан, който не беше съвсем ... нормален, ха-ха (психически не съвсем у ред, но за научен работник го биваше), когото тук нарекох Порфирий и с когото се виждах най-напред дори 3-4 пъти годишно, и се надявах, че след като се пенсионира ще може да го водя поне за гъби, ама и това не стана, понеже, ами, как да ви кажа, хората си теглят от лоши навици цял живот, до последно! Та той хвана сумата болести, и след пенсионирането изкара само 4-5 годинки и "приказал долго жить" (според както казват руснаците). Та за него има накрая 3 стихотворения, които печатам в сдвоени редове (разделени със "/") и/или с долепени но изместени куплети, за икономия на място. Може би по-интересно е да ви кажа, че аз имах и някоя официална кореспонденция у нас, а и в чужбина. Само че за евентуална работа няма да ви говоря, защото нищо не излезе, а пък да се явявам тук наново на изпит за н.с. на 45 години, наравно с разни младоци, не съм и помислювал. Та да мина към писмата със съвсем кратки обяснения на въпросите.

Абе имаше няколко (но не много) тъпички писъмца до висши

инстанции, които няма да споменавам, защото при цял един народ изкукал може да се очаква, че и един такъв умник като мен ще прихване нещо, но номера беше и в това, че всеки се мъчеше с нещо да заинтересува другите, така че известна доза нахалство беше нужна. Но след като нямаше никакъв ефект, то и ще ги прескоча. (Освен това аз написах и някаква пародия на "Комунисти, комсомолци, пионери", ако не греша, или "Води ни партии, води ни!", но се оказа, че то такива имало 100-тина, една от друга по-злъчни.) Та по едно време бях писал едно писмо и до Президента (който и да е бил, но положително не и до явен СДС-арин), с някаква идея да се доплащат на някои родители частните уроци за децата им, което уж би било родолюбиво дело. Е, ама аз бях, както споменах, частен учител с No 1 (в моя район), и първоначално давах квитанции за получените суми, но след като сигурно 99.99 % от частните учители не го правеха, то това само по себе си стана неактуално. Но от Канцеларията му ми отговориха, след няколко месеца; и изобщо, моето мнение е, че Президентството, все пак, е най-святната висша инстанция у нас, понеже там няма партийни ежби (което ще рече че в нея самата няма демокрация, ха-ха)! А отговора беше, че съществуващите методи за подпомагане на даровити деца според тях са достатъчни, с което аз, в крайна сметка, се съгласих, но аз мислех, а и продължавам да мисля, че номера не е само във върховете, а и в безименните низове в каквато и да било наука, защото манталитета на ученото е положително морален и нужен във всяко едно общество, той не е като на нахалния търговец.

Така, но аз писах писма и до някои политици, включително и до Царя, само дето никой не ми отговори, защото там, и да има някой който да чете такива писма, той очаква само тъпи предложения, никой умен човек не пише директно до такива хора. Та на Царя аз бях писал нещо от сорта на това, че той има шансове, ама ако не ги пропи#ди, както и стана, понеже хората, начело с оня умен евреин когото аз донякъде познавах, го използваха само като някакъв символ, емблема за нещо, не като реален човек. Тоест дъртака положително не е бил лош сам по себе си (цял живот учил за цар, дето имаше един лаф едно време, т.е. нищо конкретно), но вулгарната обстановка в нашия политически (и бизнес и прочее) живот го опропастиха. Е, ама доста преди това аз бих писал писмо и на ... Бай Тошо (на адрес: Бояна, за Тодор Живков), който разбира се че не ми отговори, но аз се надявах да ... му стопля малко сърцето с това, че той, всъщност, и не е бил виновен, по-добро ръководство от неговото, при тогавашната ситуация, и при наличието на по-големия брат, просто не би могла да съществува. В което аз и сега съм убеден, но просто народа си иска изкупителната

жертва за да му е кеф. (И пак добре, че ние може да сме варвари, но не сме такива ... диваци, като каквито се показаха румънците, та го гръмнаха техния Тато, и най-странното е, че на Запад никой не каза и "копче" против тази явна хунта.)

Имаше едно писмо и до БНБ с идеята за някакъв нов вид влог, вече не помня точно, но от там никой не ми отговори. Обаче ми отговориха от две важни за мен места, където едното беше Божо Сендов, на когото бях пратил една моя научно-политическа идея за нов вид управление, и което той нарече политическа фантастика, но изглежда я хареса. Е, фантастика или не, но след това аз написах още много такива идеи и излезе цяла книга с повече от 10 такива хем научно-издържани, хем смешни (на места), хем оригинални идеи, които наред с това всичките остро критикуваха демокрацията (като кажи-режи най-тъпото управление). И друго важно за мен писмо е това, което аз пратих до един Noam Chomsky в Щатите, който беше известен математик и логик, и там ставаше дума за това (т.е. той ми отговори в този смисъл), че комунистическата пропаганда имала сумата общи черти с PR (public relations) и рекламите; аз стигнах до него чрез една малка негова брошурка (издадена от една станала печатарка моя състудентка от Петроград); и аз, естествено, харесвам всички плюения на американския начин на живот (започвайки още от Воннегут). Ами, дойде края със стиховете.

На Порфирий

От времената на Вергилий, у нас и вредом по света,
е надминат тоз' Порфирий / и ще пребъде в вечността!

На вси страни, на много мили / проблясва ярка светлина —
не е свръхнова туй, Порфирий / сияе там като звезда.
Ликувам аз що имам сили, / лелея свидната мечта:
да лицезра сега Порфирий, / пък ако ще след туй да мра!
1999, 2000

До Порфирий (а la Фирдоуси)

Не знам дали си жив, или не си,
но ако си, то ми се обади.

Да хапнеш някой гъбки на корем,
със който си известен в тоз' Джендем.
Във тоз' Джендем, във тоз' Булгаристан,
кой пръв е и последен мой пристан.

Или да пийнем някой друга чашка —
аз скромничка, а ти 'ко щеш юнашка.
че то, поглеж, живота отминава.
Ще търсиш всуе после таз' забава.
Защот' на оня свят не се яде,

не се и пие, нито пък е##.
Така че по-добре не се е##вай,
ами пат-чат поне ме посещавай!
Това е всичко Ицката що пише.
Да е за теб кат' указанье свыше!
08.2004

ПОРФИРОНЕТ

Порфирий Чукчинов е тоз', /за който аз апотеоз
прославящ го во век веков /да пиша всявга съм готов.
Кога да е, и в този миг, /пред мен е неговият лик,
във профил, още и във фас, /с брада или пък без такваз.
И тъй кат' падам си поет /реших сега да сътворя
за него тоз' Порфиронет /(докато бобеца ми вря),
но ако бъде зле приет, /то цял живот ще го коря.
10.2010

— — —

3.10. За сбърканият ни и незавършващ преход

Тази глава е по-скоро задължителна и рекапитулираща безрадостните демократични години за всеки тоталитарен интелигент, който не се е бил заел с някакъв бизнес, а е останал верен на научните си интереси (и у нас, де). Но като имам предвид, че аз имам сигурно повече от 1000 стр. с оплюващи демокрацията разработки, считам, че все някак-си ще сварганя (скалъпя) нещо за да запълня обема тук. Така че нека най-напред добавя два останали неспоменати в предишните глави интересни момента, понеже аз стриктно съблюдавам правилото да не надхвърлям 2 двойни листа с шрифт 11 (което дава към 11 KB), след като вече съм сложил преносите. Та едното нещо е как ентусиастите на науката празнуват Новата година (или пък, евентуално, Коледата, не помня), на примера на моята нова 93 година в Австрия в един реставриран средновековен замък. Понеже, празник или не, но аз нямах никакъв познат там, нито пък излишна твърда валута за изхвърляне, и ако си бях отишъл в стаята трябваше да легна и да спя, докато в замъка имах поне библиотека, компютърни терминали, а беше и по-топло отколкото в стайчето ми. Така че се оказа, че същата е съдбата и на "моя" китаец Ли, и като дойде някъде към 9 вечерта той предложи просто да се обединим, като аз дадох основно май че 1/2 бутилка вино и/или 200 гр. някаква тяхна грапа, а пък той даде ... едно яйце варено обелено с чашка ориз, но според него цели 24 часа! И нищо, не останахме гладни (с по половин яйце),

макар че пиенето беше мъничко (защото той сигурно не си е падал то тази част), но празнувахме, в романтична обстановка.

А другият момент е че едно от първите ми неща с новия най-евтин 286 компютър и с надеждата, евентуално, това да се окаже интересна играчка и за други хора, аз разработих една програма за отразяване на даден низ от букви, така че да може да се проверяват такива низове, които се четат еднакво отпред назад и обратното! Това нещо на български няма име, на руски се нарича перевъртыш, а на английски (и други езици) е palindrome, което се дава от гръцкия, и сигурно значи някакъв еднакъв друм. Такива (най-прости) примери са: на български "бял хляб", на руски, "дом мод", и на английски "Madam I'm Adam"! Те трябва практически винаги да са с нечетна дължина, и не може това да се върши съвсем автоматично, но в комбина с човек става. Сега, аз съм забравил точно програмата, но номера май че беше да пускам някакво автоматично генериране и провъртане на низовете от даден такъв нататък, като се спира само на симетричните такива, за да може човека да провери дали това има смисъл (защото, примерно, "абвгзгвба" няма). Е, и имаше няколко варианта, на автоматично провъртане, на такова по една стъпка, на начално зареждане на низа, нещо такова; и ако човек вече е намерил някакъв такъв низ то можеше да модифицира средата му и да го удължи. За съжаление, обаче, аз сега не успях да намеря никакво листче с отпечатани такива низове (ако случайно в друга година открия нещо то ще го вмъкна някъде, но не вярвам, понеже аз вече неподвиждам, и не мога да се катеря до високите рафтове). Абе ако не греша аз бях стигнал и до 37, или 39, или дори 43 знака, които изглеждаха понагласени, но все пак граматически правилни симетрични фрази на български език, обаче поне към 15, 17, и до към 23 букви имаше някои много интересни. Идеята ми беше с даване на някакви смътни указания, на някоя буква тук-там, читателите на някой вестник да се мъчат да отгатнат правилното, но къде ги такива умни читатели в тъпото демократично време. Е, толкоз, сега да плюя прехода ни.

Ами бъркотиите ни могат да се сведат до 1-2 неща, ако човек иска, примерно до морала ни, който ние нямахме, понеже той идва от религията, а пък ние сме страна на безбожници, демек до нашата варварщина! Защото, вижте, ние отрекохме някаква надстройка, понеже тя била комунистическа, така както направиха и другите соц. страни, но те имаха нещо останало под нея, нещо религиозно, човешко, докато ние нямахме нищо такова, ние се оказахме голи като пушки в жестокия капитализъм и, съвсем естествено, се върнахме назад дори не с половин век, а със цял един, някъде към възможно най-дивия капитализъм в САЩ от около 1900-та година (но при значително

по-ниски икономически показатели). При това положение просто нямаше как да се успее! Ами спомнете си първите ни стъпки, който може да си ги спомни. Ние започнахме прехода с легализация на проституцията, понеже лошите комунисти не разрешавали, а сега всяка курветина може да се регистрира като компаньонка. Или плащане навсякъде и за всичко, било то за хляб и мляко, било за парно, било за билетчета за градския транспорт, било за зъби, или за обучение, и т.н. И поради тази причина от година на година ставаше все по-лошо, за тези от старото поколение, абсолютно нищо не се подобряваше, ние затъвахме в блатото, и когато дойде Валутния Борд той просто ни фиксира на дъното, така че още няма измъкване!

Защото, господа, какво значи комунални разходи, а? Ами разходи за комуната, за общото благо, не само лични, и те би трябвало да бъдат поносими и за бедните, ама те никога не са били. Нека пак спомена, че дори след повече от четвърт век, когато аз се пенсионирах, пенсията ми възлизаше на малко под 3 трамвайни билетчета дневно, за всички разходи; а пък преди това аз живях десетки години дори още по-зле! И аз, очевидно, съм интелигент, аз не съм Сульо и Пульо, от мен страната би могла да има само полза, ако аз не бях тенденциозно изключен от народа (като гнил интелигент, нали?). У нас не е имало организиран геноцид на интелигенцията, но неорганизиран, спонтанен такъв имаше! А го има и сега, защото при мои доходи (вече) от порядъка на $2/5 = 0.4$ от МРЗ, и при средна такава около $12/5 = 2.4$ МРЗ, това дава точно 6 пъти по-зле от средното, което от своя страна е още други 6 пъти по-зле от средното за Европа, така че аз (а наред с мен и поне към 1/2 млн. други българи), живеят 36 пъти по-зле от нормалното за днешното време! Господа, ако това не беше реалност аз щях да кажа, че то е unimaginable, а нашия народ (пък и всеки друг) не е мързелив, в никакъв случай, той е просто неорганизиран, работи един срещу друг, за да може измамни търгаши да трупат богатства, които и не им трябват, те са просто роби на парите! Това е пълна морална разсипия и цялостен упадък на страната!

А наред с това — о, Боже, нещастиято никога не идва само — ние сме с рекорден отрицателен приръст на населението, според мен грубо казано по 1 % всяка година и за повече от 30 години, което дава общо (без сложна лихва) 30 %! Хич не ви лъжа, защото ние бяхме (с точност до 40-тина хиляди) почти стигнали 9-те млн., а сега вървим към само 6 такива (ами 0.3 от 9 дава 2.7, сметките са верни). Но да беше само това то всичко щеше да ни е още розово (защото тук-там има и други страни като нас), ама ние драстично променяме етническия си състав, и според мен сега турците са към 35 %, а циганите към 25, което с добавка от към 5 % главно араби, дава 2/3 от

населението неетнически българи! Е, вие сте в правото си да се съмнявате в моята експертна оценка, но точния резултат може да се види (както споменах), само като се проверят "патките" на мъжете. Още веднъж руиниране, и то етническо този път. А плюс това не забравяйте и все още силната емиграция навън, защото кой ще се откаже от цели 6 пъти, и то средно, по-високи доходи за същото работно време? Друго спасение за нас освен постепенно връщане към отречените комунистически ценности и идеали аз лично не виждам, всяко друго мнение е тенденциозна пропаганда (по-лоша от тоталитарната, защото тя беше в интерес на целия народ, а не на богатите).

Но, господа, това което мен най-много ме тревожи, е че младото, а и простото, харесва демокрацията, колкото и тъпа и нехуманна, или анти-народна да е нашата! А докато нещо е харесвано то никога няма да се подобри, тук трябва много демократични дисиденти като мен, към милион (ама те старите вече измряха). И защо младото я харесва тази пущина, а? Ами, от една страна защото то няма база за сравнение, то не знае по-добро нещо, "прасето", както аз се изразявам, си харесва "кочината", от друга страна защото всеки иска да излъже ближния си (особено във варварска страна), а сега възможностите за това са неизмеримо по-добри, а от трета страна още и защото младото живее ден за ден, то не се проектира в бъдещето, за да види докъде води неговия щастлив живот в момента! (Така както и жените още не са се усетили до къде води тяхното щастие до към 30-тина години, сравнено със самотата им — без постоянен сексуален партньор, казано директно — през останалите повече години от живота им.) Но, както съм казвал и на други места, ние губим, но света печели от нас, защото простия по-лесно се води за носа! Ами това е, следват 2 заключителни стихчета, едното е кратичко и от преди месец, а другото е по-дълъжко и по-трудно за писане, и е сегашно, като то се отнася не само за хора, а и за народи.

Прости му, Боже (авто-биографично)

Щастлив съм аз, че в демокрация живея,
но позволете ми самин да се ... опея!

"Прости му, Боже, греховете на чилияка,
че тук остана да живея, а не избяка
в страна дет' простотията не е тъй яка!"

Цял народ лаици

'Ко някой мисли си, че всичко знае,
то тоз' човек е неизменно ... прост!
За свойто бъдеще съвсем нехае,
и само вири в глупостта си нос!

Наред с туй, 'ко срещу морала лае,
най-важния с туй пренебрегва лост;
съдбата сигур' ще го ... препикае!

КРАЙ НА ТРЕТА ГОДИНА

— — — — —

Сконвертировано и публикувано на <http://SamoLit.com/>

Сконвертировано и публикувано на <https://SamoLit.com/>